

příprava na setkání s Bohem

Z ráje do ráje

VYKUPUJTE ČAS

foto: autor

Z ráje do ráje

VYKUPUJTE ČAS!

EF 5,15.16

Čtvrtého dne stvořitelského týdne Bůh učinil světla na nebeské obloze, aby oddělovala den od noci, a byla na znamení a rozměření času, dnů a let. Jsou to Boží hodiny, které nám připomínají krátkost našeho života. Konec každého roku je pro nás napomenutím, abychom vykupovali čas. Především nás to nutí se zamyslet nad tím, co pro nás čas znamená. Někdy slyšíme mluvit o tom, že na všem hlodá zub času. Představujeme si čas jako netvora, který všechno pohltí a chceme tím obrazně vyjádřit, že na světě je vše pomíjivé a časné. V této časnosti smrtelný člověk touží po tom, co zůstává a je věčné.

Od času můžeme vytvořit i množné číslo času. Takže čas je vždy něco odděleného, je to jen vymezený časový úsek. V tom smyslu mluvíme i o našem čase, který se jednou skončí. Čas se nám jeví jako nějaké množství a proto ho stále ubývá jako ve vodních nebo pískových hodinách. Čas můžeme šetřit, získat, promrhat anebo si ho správně rozdělit a proto používáme termínový kalendář. Čas, který se měří a plánuje, nazývali staří Řekové *chronos*. Od něho je odvozeno i staré slovo pro hodiny, *chronometr*.

Den má sice 24 hodin a každá z nich 60 minut, ale my je často prožíváme velice různě a to podle toho čím jsou pro nás naplněny. Právě jejich obsah působí, že je vnímáme jinak než ty, které bijí někde na věži. Jsou-li hodiny krásně prožité, rychle nám utíkají, zatímco vteřiny u zubního lékaře mohou trvat celou věčnost. Prožitý čas je ze zkušenosti určován kvalitou jeho obsahu a ne jeho množstvím, kvantitou. Někdy říkáme, že pro někoho nebo pro něco máme vždycky čas. Ale ne vždy je čas vhodný a zralý k tomu, abychom něco vykonali. Tam, kde je tu připravenost čas přinést, čas mít a vhodný čas nastane, vzniká ten správný okamžik k tomu, aby se jednalo. Je třeba ho využít, chopit se příležitosti a rychle se rozhodnout! Dříve by bylo příliš brzy a potom příliš pozdě! Právě tento vhodný okamžik, na němž všechno záleží, tento moment, kdy se děje něco právě včas, nazývá Nový Zákon řeckým slovem *kairos*. Je to Bohem určený čas k rozhodnutí a jednání.

Písmo ví o tom, že život všeho stvoření i náš je pomíjivý a podroben smrti. Ř 6,23 Biblická diagnosa stanoví, že odloučení od Boha nás vydává zubu času a určuje i správnou terapii a tou je vysvobození od této časné pomíjivosti. Bůh v Ježíši Kristu přemohl smrt a chce nás obdařit obecenstvím života. Kdo v Pána Ježíše věří, ten má už dnes věčný život J 3,26. Tato věčnost uprostřed našeho času je sice ještě skryta Ko 3,3.4, ale přece je reálná a jistá. Druhý příchod Ježíše Krista povolá nás i celé stvoření ke svobodě synů Božích Ř 8,21. V takové nadějně Boží perspektivě při pohledu vzhůru a vpřed, nemohou už být ty „viditelné věci,“ které dnes lidi fascinují, svádějí a snad děsí, tou poslední instancí. 1K 15,26.53; Zj 21,4. Náš čas leží v Božích rukách.

To senační na biblickém poselství je skutečnost, že věčný Bůh se vydává doprostřed našeho pomíjivého času. Jeho zaslíbení jsou jako vystřelené šípy a my hledíme s napětím k cíli. Boží zaslíbení tak před námi otevírá budoucnost a Boží odpuštění přemáhá naši minulost s její vinou. Bůh je Pánem historie. Uprostřed světových dějin buduje jako most dějiny spásy a zjevení. Bůh sám sestupuje do proudu času a dává mu rozhodující spád. Ga 4,4 Stalo se to neopakovatelné co o všem rozhoduje. Ježíšova smrt a vzkříšení jsou středem času a druhý příchod jeho naplněním. Proto má svůj hluboký smysl, když Ježíšovým příchodem započneme naše počítání času. Právě zde nastal velký přelom v čase.

Je to Bůh, kdo určil čas, *kairos*, na němž všechno záleží.

Naplnil se čas, *kairos* a přiblížilo se království Boží Mk 1,15. Ježíšova hodina, jeho smrt a vzkříšení, je rozhodující čas pro celé stvoření J 7,6.8; 13,1. Od té doby běží Boží čas konce a přibližuje se ke dni druhého příchodu Syna člověka 1K 1,8. Jeruzalém kdysi promarnil čas, který určil Bůh a proto Kristus nad ním zaplakal. Lk 19,41-44. Čas je doba, kterou Bůh vymezil pro náš život zde na zemi. Co je pro nás ještě časem, ztrácí význam pro toho, kdo už není mezi námi. Napomenutí, abychom vykupovali čas je naléhavé, protože čas je tak nejistý a nedá se zjistit, kolik nám ho osobně ještě zbývá. Vykupovat znamená doslovně koupit zpět. Život je cenné vlastnictví, kterým Bůh člověka obdařil a každému z nás ponechal, aby se rozhodl jak s ním naloží. V tom záleží zodpovědnost a mravní cena života. Můžeme čas zneužít a strávit jej v nevázanosti a hýření jako marnotratný syn, nebo jej uložit do ubrousku netečného klidu jako muž s jednou hřívnou, ale je tu i možnost investovat ho za správným účelem, aby se zúročil a přinesl bohatý užitek jako tomu, kdo získal deset hřiven.

Život přinese každému odměnu podle míry vůle, srdce a energie, kterou investuje. Hříšník je ten, kdo zneužije vzácný dar života ve službě hříchu, sobectví anebo světáctví. Čas bychom měli vykupovat zejména pro jeho cenu. Vždyť na něm a jeho použití závisí náš věčný osud. Čas života je tak krátký! Čím je i ten nejdelsší život pro přípravu na věčnost? Protože tak mnoho z něho už nenávratně uplynulo a snad jsme ho promarnili ve světských zájmech. Tím potřebnější je, abychom vykupovali, co nám z něho ještě zbývá. Budoucnost každého z nás je tak nejistá. Kdo může říci, zda bude ještě žít jeden nebo padesát týdnů? Nechlub se dnem zítřejším, protože nevíš, co ten den přinese. Přísloví 27,1. Čas nabízí jedinou příležitost k získání spasení. Ať už lidé doufají a mají jakoukoliv naději, spekulují a dohadují se o čemkoliv, přece by měli pamatovat, že Bible neobsahuje žádnou nabídku spasení za hrobem. Nyní je čas pro nás, abychom ho využili. Jak máme čas vykupovat? Čas nemůže být nikdy přivolán zpět. Promarněná léta

pokračování na straně 4

Impressum

Nezávislý časopis "Z ráje do ráje" sleduje čistě misijní účel. Vychází šestkrát za rok. Cena jednotlivého výtisku je 30 Kč plus poštovné. Redakce a případní spolupracovníci pracují bez nároku na odměnu. Rádi bychom zaslali časopis na sběrné adresy, snížíme tím náklady na poštovné a uspoříme spoustu práce. Máte-li zájem, můžete si časopis objednat a předatit na celý rok na adrese redakce. Pokud se vám časopis líbí, nabídněte ho sousedům, známým a spolupracovníkům. Mnozí z nich jistě o radošné zvěsti ještě neslyšeli.

Redakce:

Jaroslav Juřica

Adresa redakce:

Vydavatelství a nakladatelství Jurica Marcela - Ráj
Lubenská 630
739 11 Frýdlant nad Ostravicí
E-mail: jaromar66@online.de
Tel.: 0049 8031-9412291
Fax: 0049 8031-2068398
IČ: 732 32 785
Reg. značka Ministerstva kultury MK ČR E 15637
ISSN 1801-0059

Bankovní spojení:

Komerční banka Frýdlant nad Ostravicí
Číslo účtu: 86-5795310207/0100
Var. Symbol: 2005; Konst. Symbol: 308
IBAN: CZ 6601000000865795310207
BIC: KOMBCZPP

OBSAH

2	Vykupujte čas	ÚVODNÍK
4	Poselství ap. Marka Ježíš přichází Jaroslav Jurica	
6	Co mám udělat, abych se stal dědicem věčného života? Margaret Davis	TÉMA
9	Co můžeme vědět o andělech V. Vesecká	BOŽÍ POMOCNÍCI
10	Jedinečný Ježíš Ján Kováčik	PILÍŘE VÍRY
13	Oddálení svatby Armin Krakolinig	K ZAMÝŠLENÍ
16	Stalo se teď	POVÍDKA
20	Ztracená svědomí Jaroslav Jurica	JEŽÍŠ HOJÍ
22	Starý námořník	DĚTEM
24	Konflikt na blízkém východě Jaroslav Jurica	BOJ KULTUR

**Byl muž v zemi Uz, jménem Job,
a muž ten byl sprostný a upřímný,
boje se Boha, a vystříhaje se zlého.**

Job 1,1

nemohou být navracena. Ale svou budoucnost můžeme vykoupit, když zaplatíme cenu a zřekneme se minulosti s její vinou a hříchem a úplně se odevzdáme Bohu. Teprve potom, když svou budoucnost vložíme do jeho rukou, budeme moci vykoupit dny, které už uplynuly tím, že dvojnásob využijeme ty dny, které ještě zbývají, když vykoupíme naši minulou lhostejnost poctivou službou Bohu a našim bližním.

Kristus už překonal osten smrti 2Tm 1,10 a my jsme už Božími dětmi 1J 3,2, ale ještě se denně modlíme odpust' nám naše viny a ještě existuje bolest a trápení a čeká hrob. Přece někteří upadají do jakéhosi zbožného opojení. Myslí si, že z toho slzavého údolí už jsou venku. Říkají si, že jsou už dokonalí a že hřích se už u nich nevyskytuje. Odpuštění je zbytečné. Boží rád pro tento svět už prý mají dávno za sebou 2Tm 2,18; 1K 4,8. Takové vznosné lety vysoko nad zemí jsou jen vysněná přání

a mohou vést k tomu, že se zřítí do zkázy. Pán Ježíš chce, abychom byli střízliví, zůstali bdělí a modlili se. V Bibli zaznívá trojzvuk: včera, dnes a zítra. Včera! Nezapomeň! Máme Boží velké činy za zády! Dnes! Těšte se z toho, že Boží Duch je právě teď mezi námi a při nás. Zítra! Čekejte! Boží nový svět je naším cílem. Žádný z těch třech tónů nesmí chybět: Víra sahá po tom, co Ježíš vykonal; Naděje předjímá to, co bude teprve konat, Láska se chápe toho, co On nám dnes ukládá, abychom to vykonalí! Protože křesťanský život je natažen mezi těmito pilíři, je to napínavé. Komu Bůh daruje věčnost, ten má také čas! Ten se vymaní z toho stálého pendlování mezi lenošením a stresováním. A protože jsme Boží děti, smíme i zpívat a hrát.

Nezapomeňme, že mít čas není jen otázka našich hodin a kalendáře, ale především otázka našeho srdce.

Redakce

POSELSTVÍ APOŠTOLA MARKA

Jaroslav Jurica

„A svolav zástup s učedníky svými, řekl jim: Chce-li kdo za mnou přijít, zapři sebe sám, a vezmi kříž svůj, a následuj mne.“ Mk 8,34

Markovo evangelium je evangelium učedníků. Markovou snahou, stejně tak jako snahou ostatních učedníků, je popsat čtenářům osobu Ježíše Krista, Božího Syna. Jde ale jen o jednoduché přiblížení Ježíšova života. Marek se intenzívně zabývá Ježíšovými učedníky. V jeho vyprávění jde o jejich přednosti, těžkosti, překážky, nebezpečí a pokušení. V celém evangeliu ukazuje, jak těžké byly pro učedníky začátky s Ježíšem a jakou On měl s nimi trpělivost, když ta jejich byla tak křehká.

- Marek hned na začátku evangelia píše, že Ježíš není bezvýznamný člověk, ale je to Syn Boží.
- Svě dílo zařazuje do úplně nového literárního druhu, který označuje jako evangelium.
- Nevypráví nic o narození Ježíše a Jeho dětství.
- Překvapivě podává Ježíšovo učení jen v krátkých výtažcích, ačkoliv se o Jeho učitelské činnosti často zmiňuje.
- Téměř třetinu díla věnuje Ježíšově smrti.
- Evangelium je překvapivě krátké
- Velice často obrací pozornost k učedníkům.

Co víme o samotném Markovi

Marek o své identitě nevypráví, ale z novozákonních událostí se dá mnoho zjistit. Tak např. Marek a jeho rodina byli zakladateli křesťanské církve. (kap. 12; 14,15; 1,13) Byl svědkem ukřižování a vzkříšení Ježíše, přesto jako Jeho učedník několikrát selhal. Jediněčně podtrhuje jak vnímali pocit strachu, který jako Ježíšovi následovníci měli.

- Mk 4,41: Vypráví nám, že se učedníci „báli

pokračování na straně 5

foto: Emanuel Vejnar

bázní velikou“. (Jedná se o silné zvýraznění pocitu strachu.) Zde nám zřetelně dává znát, že se učedníci nebáli vln, ale Ježíšovy moci.

- Mk 10,32: Také zde klade silný důraz na pocit strachu.
- Mk 16,8: Evangelium zakončuje slovy: přišel na ně strach a hrůza...nebo se bály.

Marek také zdůrazňuje Ježíšovou ochotu spolehnout se na učedníky, kteří ještě byli ve víře velice slabí. Mk 6,7-13: „A svolav dvanácte, počal je posílati po dvou a dvou, a dal jim moc nad duchy nečistými. A přikázal jim, aby ničehož nebrali na cestu, jediné toliko hůl, ani mošny, ani chleba, ani na pase peněz, Ale jen obuté míti nohy v střevíce, a aby neobláčeli dvou sukni. A pravil jim: Kdežkoli vešli byste do domu, tu ostaňte, dokudž nevyšli byste odtud. A kdož by koli vás nepřijali, ani vás slyšeli, vyjdouce odtud, vyrazte prach z noh vašich na svědectví jim. Amen pravím vám: Lehčeji bude Sodomským a Gomorským v den soudný nežli městu tomu. Tedy oni vyšedše, kázali, aby pokání činili. A dábelství mnohá vymítali, a mazali olejem mnohé nemocné, a uzdravovali je.“ Ježíš vybavuje učedníky plnou mocí, aby v Jeho jménu kázali a uzdravovali. Ve verši 30. čteme, že Ježíši vyprávěli o všem, co činili a učili. Na první pohled se zdá, že učedníci byli u duchovního cíle. V téže kapitole o několik veršů dále čteme, že jejich srdce zhrublo. (6,52)

„A znaje to Ježíš, řekl jim: Co přemýšlujete o tom, že chleba nemáte? Ještě neznáte, ani rozumíte? Ještě máte oslepené srdce vaše? Oči majíce, nevidíte? A uši majíce, neslyšíte? A nepomníte.“ (8,17.18) Když konečně učedníci začali chápat, že Ježíš je Kristus (8,29), byl to jen první krok správným směrem. Pak obdrželi těžké lekce o modlitbě, (9,28); (11,21-25); o pokoře (10,13-16), o ochotě sebeobětování, (10,26-31) a o jejich postavení. (9,38; 10,35-45) Marek však nepoukazuje na žádný pokrok. Petr, Jakub a Jan v Getsemanské zahradě spí, místo aby se modlili. (14,37-42) Při zatýkání Ježíše čteme v 14,50: „Tedy opustili Ho všichni a utekli“. Ten, který se cítil být lepší než ostatní, Krista za několik okamžiků zapřel.

Marek zažil protichůdné pocity, které se projevovaly u prvních Kristových následovníků. Na jedné straně se cítili být silně přitahováni k Ježíši, (1,16-20) poznali Jeho mimořádnou sílu sami na sobě (6,13), poznali Ho jako Krista (8,29), vzdali se všeho aby Ho mohli následovat (10,28) a také řekli, že jsou pro něho ochotni podstoupit i smrt. (14,31) Na druhé straně je pro ně Ježíš záhadou, která je stále udivuje. Jak jsme viděli, byli učedníci často plní strachu, a také mnohdy úplně odpadli. Z tohoto hlediska získává Marek takové čtenáře, kteří vidí těžkosti při následování Ježíše.

Poselství Markova evangelia

1. Boží království Mk 1,14: *Když pak byl vsazen Jan do žaláře, přišel Ježíš do Galilee, zvěstuje evangelium království Božího.* Podle Marka, Ježíšem přinášené poselství oznamuje časovost přiblížení Božího království. Markovy představy o Boží říši jsou typické pro pohled ze strany izraelského národa.

- Boží království je blízko. (1,15)

- Je blízko proto, protože Ježíš již přišel. (11,10; srov. 2,18-22)

- Proces Jeho příchodu probáhá. (4,26;4,30)

- Tvrdí, že proti běžnému očekávání, je těžké dosáhnout Božího království. (10,24) V žádném případě se to nestane automaticky. Důležité je rozhodné jednání. (9,47) Boží království je otevřeno jen těm, kteří se všeho vzdají a následují Ježíše.

2. Ježíšova smrt Hned na začátku evangelia vzniká konflikt mezi Ježíšem a náboženskými učiteli. Mk 1,22: „I divili se náramně učení jeho; nebo učil je, jako moc maje, a ne jako zákoníci.“ Velmi rychle se ukázalo, že farizeové pokládali Ježíšovou moc za rouhání proti Bohu. (2,6) Problémy narůstaly do tak neúnosné míry pro farizee, že se radili, jak by Ho zabili. Mk 3,6: „A vyšedše farizeové, hned s herodiány radu učinili proti Ježíšovi, kterak by ho zahubili.“ Vadilo jim, že jedl s „hříšníky“ (2,15-17), že porušil pravidla pústu (2,18-22), svěcení soboty (2,23-28) atd., že v mnoha záležitostech vlastně určil nová pravidla. Marek také ukazuje na sílu Ježíšových protivníků, na spolupráci farizeů a Herodesových přívrženců.

Konflikt se ale stále zvětšuje. (3,20-30) Jsou do něho zapojeni i zákoníci, když je Ježíš obvinil z rouhání proti Duchu svatému. Nazvali Ho falešným prorokem, což mělo za následek trest smrti. (5M 13,2-6) Dokud se Ježíš zdržoval v Galilei, nikdo se Ho nepokoušel zabít. Jeho protivníci jsou v Jeruzalémě. (3,22) „I sešli se k němu farizeové a někteří z zákoníků, kteříž byli přišli z Jeruzaléma.“ (7,1) Ti Ho obviňují z porušování zákona „čistoty“. Ale Ježíš odpovídá na jejich obvinění tvrdou řečí: „Potom otázali se ho farizeové a zákoníci: Proč učedníci tvoji nezachovávají ustanovení starších, ale neumytýma rukama jedí chléb? On pak odpověděl, řekl jim: Dobře o vás pokrytcích prorokoval Izaiáš, jakož psáno jest: Lid tento rty mne ctí, srdce pak jejich daleko jest ode mne. Ale nadarmoť mne ctí, učíce učení, kterážto nejsou než ustanovení lidská. Nebo opustivše přikázání Boží, držíte ustanovení lidská, totiž umývání žejdlíků a koflíků; a jiné mnohé věci těm podobné činíte. I pravil jim: Čistě vy rušíte přikázání Boží, abyste ustanovení své zachovali.“ (7,5-9) Ježíšovy odpovědi učedníky nepřekvapily, ale překvapilo je rozhodnutí, že půjde do Jeruzaléma. „Byli pak na cestě, jdouce do Jeruzaléma, a Ježíš šel napřed. I byli předěšeni, a jdouce za ním, báli se. Tedy pojav Ježíš opět dvanácte, počal jim praviti, co se jemu má státi.“ (10,32)

Odpor proti Ježíšovi šel až tak daleko, že Jeho vlastní rodina ho považovala za duševně nemocného. (3,21) Gadarenští prosili Ježíše, aby odešel z jejich krajiny. (5,17) V Jeho rodném městě se také proti Němu zvedaly hlasy. (6,3) tak i učedníci byli v nebezpečí, že se nakazí kvasem farizeů. (8,15) Hlavní problém spočíval v tom, že Ježíš žil v hříšném a cizoložném pokolení, (8,38) jehož příslušníci, tedy i učedníci, se ukázali jako Ježíšovi odpůrci.

Další obrat nastal náhle a neočekávaně, když Petr, jako zástupce všech učedníků, označil Ježíše jako

pokračování na straně 6

Krista. (8,29) Ježíš okamžitě oznámil svoji nadcházející smrt. „I počal učiti je, že Syn člověka musí mnoho trpěti, a potupen býti od starších a předních kněží a zákoníků, a zabit býti, a ve třech dnech z mrtvých vstáti.“ (8,31) Různé nitky dramatického jednání židovského národa se spojily v Jeruzalémě. Kristus musel být odstraněn. Sám se vydal do léčky, kterou mu nepřátelé připravili. Před příchodem do Jeruzaléma zopakoval třikrát oznámení, že tam musí trpět, zemřít a vstát z hrobu. (9,31; 10,32-34; 10,45)

Konflikt s „úřady“ dosáhl vrcholu, když Ježíš začal působit v Jeruzalémě. (kap. 11 a 12) Vyčistil chrám, napomenul k modlitbě a víře atd. Také mluvil v podobenstvích, např. o pronajaté vinici. (12,1-9) Majitel vinice je Bůh, vinaři představují židovské vůdce, služebníci jsou proroci a syn majitele vinice je sám Ježíš. Vraťme se k verši 6 a 7: „Ještě pak máje jediného syna nejmilejšího, i toho poslal k nim naposledy, řka: Ostýchatí (slitují) se budou syna mého. Ale vinaři řekli jedni k druhým: Tentot jest dědic; pojďte, zabijme jej, a budeť naše dědictví.“ Zamysleme se nad slovy Pána Ježíše, když mluvil o sobě: „Slitují se nad synem majitele“. Proč to říkal? Měl k tomu důvod?

Ve verších 14,18-21 nastává dramatický obrat, když Ježíš oznamuje, že Jeho smrt není jen důsledkem

nepřátelství židovských vůdců, ale že jeden ze dvanácti Ho zradí. Všichni učedníci tvrdí, že jsou věrní. Na konec Jidáš zradil Ježíše a učedníci se rozprchli.

Co znamená pojem sebezapření bylo Markovi úplně jasné. „Potom když vyšel na cestu, přiběhl jeden, a poklekna před ním, otázal se ho, řka: Místře dobrý, co učiním, abych života věčného dědičně došel? Tedy Ježíš pohleděv na něj, zamiloval ho, a řekl mu: Jednohoť se nedostává. Jdi, a cožkoli máš, prodej, a dej chudým, a budeš míti poklad v nebi; a pojď, následuj mne, vezma kříž svůj.“ (10,17.21) Tento člověk nebyl ochoten udělat to, co mu Ježíš říkal. Hned na to se ozval Petr: „I počal Petr mluvit k němu: Aj, my opustili jsme všecko a šli jsme za tebou.“ (10,28) Ježíš mu odpovídá: „Odpověděv pak Ježíš, řekl: Amen pravím vám, žádného není, ješto by opustil dům, neb bratří, nebo sestry, neb otce, nebo matku, nebo manželku, nebo syny, nebo rolí pro mne a pro evangelium, Aby nevzal stokrát tolik nyní v času tomto domů a bratrů a sestr a matek a synů a rolí s protivenstvím, a v budoucím věku život věčný.“

Marek opustil útulnost domova a bohatství své rodiny proto, aby byl s Ježíšem a učedníky. S nimi se stal „rybářem lidí“, obětoval se trpícím, strádajícím a ztraceným. A svým evangeliem stále ještě přitahuje spoustu lidí k Ježíši.

CO MÁM UDĚLAT, ABYCH SE STAL DĚDICEM VĚČNÉHO ŽIVOTA?

Margaret Davis

Spolupracuj s Bohem při své záchraně

“... s bázní a s třesením spasení své konejte. Bůh zajisté jest, kterýž působí v vás i chtění i skutečné činění, podle dobře libé vůle své.” (Fp 2, 12-13 PBK) Bůh v nás působí chtění. Bůh je ten, který v nás způsobí lásku vůči nepřátelům a my ji musíme na venek žít. Božím úkolem je v nás působit a naším úkolem je na to reagovat a navenek podle toho žít. Ale my jsme se často snažili dělat obojí. Snažili jsme se změnit svá srdce a zbavit se hořkosti a zlosti. Snažili jsme se žít navenek lásku, aniž bychom věděli, jak se Bohu odevzdat a Jemu přenechat, aby nás očistil od hříchu, změnil naše srdce a způsobil v nás lásku. Když jsme s Bohem spojeni, je Boží láska vylita do našeho srdce skrze Ducha svatého (viz Ř 5,5). Pán Ježíš poukázal na vinný kmen a ratolesti, protože chce, abychom s ním byli spojeni. Když se mu podřídíš, spojí tě s vinným kmenem, kterým je On sám. Pak pošle Ducha svatého, aby jsi mohl nést ovoce Ducha. “Po ovocích jejich poznáte je.” (Mt 7,16 PBK)

Bude tě k sobě přitahovat

První krok popisuje Bible následujícími slovy: “A já budu-lit ~ povýšen od země, všechny potáhnu k sobě.” (J 12,32 PBK) Ježíš přitahuje všechny, ale ne všichni odpoví. Mnozí odpoví, ale neví, jak k Němu mají skutečně přijít. Proto prožívají povrchní zákonické náboženství. Stanou se bláznivými pannami a jsou

pokračování na straně 7

foto: Emanuel Vejnar

vlažní. Představují ty, kteří nemají svatební šat, i když jsou navenek poslušní a myslí si, že se nachází na cestě do nebe.

Pán Ježíš nás přitahuje různým způsobem. Věděl, že jsem *bláznivou pannou*, ale já jsem si toho nebyla vědoma. Co tedy Pán Ježíš dělal, abych si uvědomila, v jakém stavu se nacházím? Můj manžel byl kazatelem. Ale nemohl mi pomoci, protože ani on to nevěděl. Ráda jsem poslouchala kázání a přesto jsem to nejdůležitější nevěděla. Když jsme byli v Indii, přišel tam jednoho dne jeden misionář, který hovořil celý víkend o Duchu svatém. Můj syn a já jsme se zúčastnili těchto přednášek a pozorně jsme poslouchali, protože to bylo poprvé, co jsme slyšeli dobré kázání o Duchu svatém. Žel, že jsme ale opravdově nerozuměli tomu, o čem byla řeč. A tak nám to nepomohlo, uvědomit si, v jakém stavu se nacházíme.

Po mnoho let jsem ale slyšela, jak Pán Bůh klepe na mé srdce: *“Studuj, studuj!”* Měl jsi někdy špatné svědomí, protože jsi nestudoval Slovo Boží? To je Pán, který klepe na dveře tvého srdce, protože On ví, že kdybys opravdově studoval, našel bys cestu života. V té době jsem ale byla velmi zaměstnaná misijní prací. V posledním roce našeho pobytu v Indii bylo toto klepání tak silné, že jsem se zapsala do biblického kurzu, abych se přinutila ke studiu. Tento kurz obsahoval biblické učení, ale moje oči se neotevřely. To, co jsem potřebovala já, byl biblický kurz o cestě ke Kristu, o krocích k Ježíši a o Jeho podobnostech.

V roce 1970 jsme se vrátili z misijního pole domů. Navštívila jsem své rodiče, své sourozence a ti mluvili o ospravedlnění z víry. Můj otec se mě zeptal: *“Margaret, co to všechno znamená?”* *“Já, nevím,”* zněla má odpověď. Nevěděla jsem, co je ospravedlnění z víry. Můj manžel taky ne, i když byl už dvacet let kazatelem. Když můj otec potřeboval pomoc, protože se blížil ke konci svého života, bylo mi jasné, co musím studovat. *“Musím mu pomoci najít Krista, protože jeho život mi ukazuje, že Boha nezná.”*, tak jsem uvažovala. Ve srovnání s jeho životem, vypadal můj život dobře, takže jsem si neuvědomovala, že sama Boha skutečně neznám. Moji sourozenci a já jsme viděli, že otec něco potřebuje. Jak mohl být připraven na nebe, když se stále hádal se svým osmnáctiletým synem? Došlo to dokonce tak daleko, že na něho ten nejmladší zamířil zbraň. Teprve nedávno mi můj nejmladší bratr vyprávěl, že mu bylo tenkrát 14 let. Bojovali spolu, protože tento chlapec byl na špatné cestě. Ostatní děti dokázal otec vést, ale u toho nejmladšího to nezvládl. Následkem toho, se otec na něho zlobil víc a víc. Jak můžeš vést dítě hněvem? Chlapec viděl jeho dvojí tvář, a tak si řekl: *“Zapomeň na Boha a jdi svou vlastní cestou”*, a odešel do světa.

Po tom, co mě můj otec požádal o pomoc, jsem se vrátila domů a začala studovat. Netrvalo dlouho a uvědomila jsem si, že i já jsem ztracená. Jen si

přečtete knihy *“Touha věků”* nebo *“Kristova podobenství”* a brzy vám bude jasné, kde stojíte.

Zkušenost s mým synem

Bůh nás přitahuje různým způsobem. Můj syn vyrostl v adventním domově. Když byl malý, tak s ním nebyly žádné větší problémy. Ale když začal chodit do školy, nemohl se naučit číst. Dokonce ani po roce školní docházky neuměl číst. Jeho učitelé a jeho otec ho ponižovali tím, že mu říkali: *“Ty jsi hloupý.”* Nikdo tehdy nevěděl, že má dyslexii, která způsobuje problémy se čtením a psaním. Projevovalo a projevuje se to tím, že vidí písmena ve špatném pořadí a částečně pozpátku. I dnes je to tak, že vidí jen dvě písmena naráz. Různým způsobem jsem se snažila mu pomoci, ale nevěděla jsem, v čem je problém. Můj syn absolvoval celou školní docházku aniž by věděl, v čem jeho problém spočívá. Nakonec se přece jen naučil číst, ale ne moc dobře. Ve škole to pro něj bylo velmi těžké, protože nemohl číst z učebnice, ale musel jen poslouchat, co učitelé říkali.

Mohl věřit tomu, že ho Bůh miluje? Bylo to pro něj těžké. Víím, že jako malý chlapec si myslel, že nemůže být zachráněn. Byl přesvědčen, že je to nemožné, protože neumí číst a všichni si myslí, že je k ničemu. Nezvládal sice své domácí úkoly, ale přesto byl velmi inteligentní, protože věděl, jak opravit auto nebo i jiné věci, aniž by mu to někdo vysvětlil.

Když jsem našla Pána, dal mi někdo knihu o dyslexii. Přečetla jsem si ji a zjistila jsem, v čem je jeho problém a také jsem mu o tom řekla. Na to mi odpověděl: *“Mami, každý si myslel, že jsem hloupý nebo líný a ty jsi byla jediná, která ve mně věřila.”* Pak jsem mu vyprávěla svou zkušenost, protože už jsem Pána našla. Jeho otec strávil mnoho času tím, že se mu omlouval za to, jak se k němu choval, když nebyl schopen se učit, tak jak si to představoval. Pak jsem mu navrhla, aby si přečetl knihu *“Touha věků”*, protože mu chyběla zkušenost, kterou jsme já a můj manžel prožili. Také on po této zkušenosti toužil. Jeho odpověď zněla: *“Čtení je ale tak těžké, mami.”* Jednoho dne se k tomu ale přesto odhodlal. Když tu knihu přečetl, tak mi řekl: *“Mami, není to nádherné, že Bůh miluje mně?”*

Je mnoho dětí, které jsou svými rodiči odmítány. Nevěří, že je někdo může milovat. Jak mohou být zachráněny? Jak mohou věřit, že Bůh je miluje, když je jejich otec nemiluje? Pro mnohé děti Bůh není skutečností. Naštěstí prožil můj syn znovuzrození, stejně tak, jako můj manžel.

Když jsem jednou přednášela v Austrálii, přišel za mnou jeden muž a řekl mi: *“Sestro Davisová, svou přednáškou jsi mě zbilá a pošlapala. Ale chci ti poděkovat, protože teď vím, jaký jsem. Mluvila jsi o mě a o tom jak já jsem zacházel se svými dětmi.”* A to je důvod, proč vyprávím příběh svého otce a svoji rodiny. Tolik let jsme se jen omlouvali. Můj otec se vždycky vymlouval a vždycky obvinil děti nebo ženu,

pokračování na straně 8

když se rozzlobil. Jak ho mohl Pán Ježíš zachránit?

Nevzpouzej se Jeho přitahování

Před tím, než se budeme zabývat dalším krokem, který Bůh udělá, musíme vědět, jak bychom měli na Jeho přitahování odpovědět. Když ti Bůh říká: "Studuj", tak ho poslechni a studuj. Když cítíš, že tě volá, aby ses zúčastnil nějakého setkání, nebo šel do shromáždění, tak jdi a neodporuj jeho přitahování. Dej mu své srdce. Když mu nebudeme odporovat, tak nás přivede ke znovuzrození. Celé nebe čeká na každého z nás.

Usvědčí tě z hříchu, spravedlnosti a soudu

Pak nás Bůh usvědčí z hříchu. Dříve jsem nevěděla, co hřích je. Kdybych něco ukradla nebo když jsem podváděla, tak mi bylo jasné, že je to hřích a že to musím dát do pořádku. Moje svědomí mě tak dlouho obviňovalo, až jsem to napravila. Když jsem ale byla netrpělivá vůči svým dětem, tak jsem obvinila je. Svůj hřích jsem neviděla! Když jsem se s manželem dohadovala kvůli dětem a byla vůči němu zahořklá, kárala jsem ho. Svůj hřích jsem neviděla! Ale když jsem začala studovat, usvědčil mě Pán Bůh z mých hříchů a ne z hříchů druhých lidí. Bůh tě chce usvědčit z tvých hříchů. Nejsme odpovědní za hříchy druhých a nemusíme hříchy druhých vyznávat.

Přiznej svou vinu a uznej, že potřebuješ Jeho spravedlnost

Musíme vyznat své hříchy. Bez ohledu na to, jak špatní jsou ti druzí, naším úkolem je své hříchy si přiznat. Pak se můžeme k ostatním chovat mile a přátelsky, modlit se za ně a pomoci jim, přijít ke Kristu. Protože, když se dopouštějí hříchu nebo když chybují ve svém způsobu života, potřebují Ježíše a ne vaší hořkost. Nepotřebují vaši zlobu, ale Spasitele. Je možné se na věci dívat různým způsobem. Když jsou vaše děti neposlušné, tak potřebují modlitbu a ne zlobu, protože je třeba jim pomoci.

Bůh nás usvědčí z hříchu a ze spravedlnosti. Také jsem nevěděla, co spravedlnost je. Myslela jsem si: "Nežiji světským způsobem života, nedopouštím se hříchů světa." A jak to vypadá s hříchy srdce? Jak je to s ovocem Ducha v srdci? Tím je spravedlnost. Když jsem studovala Boží slovo, poznala jsem, že jsem neměla žádnou spravedlnost, že jsem byla nepřipravená na soud a neměla jsem svatební roucho. Když mě Bůh usvědčil, byla jsem tak šťastná, protože jsem věděla, co musím udělat: Jít k Ježíši a všechno mu odevzdat. Uznat svou vinu, že jsem zhřešila proti Pánu, svému Bohu. Mnoha lidem to připadá těžké, ale jen tak s námi může Bůh jít k dalšímu kroku.

Daruje ti pokání

Jen pak nám může Bůh darovat pokání nebo-li lítost. Bible říká, že pokání je dar od Boha (Sk 5,31; 11,18 PBK). Tento dar dostanete, jen když uznáte, že jste hříšník. Když budeš obviňovat druhé, jak vám může Bůh darovat lítost nad hříchem?

Zkušenost s mým otcem

Když jsem svou rodinu navštívila a mluvili jsme o ospravedlnění z víry, navrhla jedna z mých sester, abychom jako rodina poklekli a modlili se. Moje sestra se v té době nacházela ve stavu hlubokého pokání, protože slyšela mluvit jednoho řečníka o ospravedlnění z víry. Bylo to dobré, že byla dovedena k hluboké lítosti nad svými hříchy. Ale žel tento řečník sám nevěděl, jak žít vítězným životem a tak dovedl své posluchače jen k pokání. Sestra se změnil, viděla jsem ten rozdíl, což na mě udělalo velký dojem. A tak moje sestra navrhla, abychom poklekli a všechno dali do pořádku, což jsme také udělali. Někteří z nás vyznali své hříchy. Jedna z mých sester klečela vedle otce a podívala se na něho, protože doufala, že i on vyzná svůj hřích. Otec věděl, co si přeje, ale nebyl schopen to udělat. Celý svůj život obviňoval druhé ze svých hříchů a my jsme to věděli. Moje sestra neřekla ani slovo. Otec vyskočil a běžel ven. Nato jsem vyskočila já a běžela za ním. Uvědomovala jsem si že, kdyby byl můj otec z něčeho obviněn, hrozilo by nebezpečí, že si vezme život. Jako dítě jsem slyšela, jak říkal: "Když mě někdo obviní, tak si vezmu život." A tak jsem běžela za ním, abych ho ochránila. Když jsem ho dohonila, objala jsem ho a pevně jsem ho držela. V duchu jsem se modlila: "Pane, co mám říct svému otci?" Bůh mi dal do mysli následující slova: "Tati, vždycky, když přijdou tvoje děti domů na návštěvu, jsi tak napjatý, protože máš strach, že budeme mluvit o tom, jak hluboce jsi nás zranil." Pak jsem ještě dodala: "Já jsem jediná, které jsi neublížil." Na chvíli se zamyslel a odpověděl: "Margaret, tebe jsem taky zranil." V této chvíli vzal můj otec poprvé v životě svou vinu na sebe.

Další den mě zavolal k sobě a otevřel mi své srdce: "Margaret, co mám dělat? Tento pocit viny nesu už od té doby, co jsem byl malým chlapcem a každým rokem je těžší a těžší. Před dvěma roky jsem se nechal znovu pokřtít a doufal jsem, že ze mně ta vina bude sňata, ale to se nestalo. Je jen těžší. Margaret, pomoz mi!" Ale já jsem neměla žádnou odpověď, protože jsem sama nevěděla, jak se odevzdat Pánu Ježíši a jak vyznat svou vinu. Já jsem byla přece tou hodnou holčičkou. Nebyla jsem schopna na to svému otci odpovědět, ale šla jsem domů studovat Slovo Boží. Nakonec jsem tu cestu našla. O čtyři roky později mě Pán přivedl zpět k mému otci.
Pokračování příště.

foto: Emanuel Vejnar

CO MŮŽEME VĚDĚT O ANDĚLÍCH?

V. Vesecká

Často dostávám otázku: Jak je možno dokázat jejich existenci? Dnes, v době racionalismu a postmodernismu? Jen z Bible? Viděl je někdo? Většina lidí věří jen tomu, na co si můžeme sáhnout. Podle slov apoštola Pavla v listu ke Korintským 8,24 čteme otázku: „Kdo něco vidí, proč by v to doufal?“ Pán Ježíš řekl „nevěřícímu“ Tomášovi: „Blahoslavení, kteří neviděli a uvěřili.“ J 20,29 Jediným, skutečně pravdivým zdrojem informací o andělech je jen Bible. V hebrejštině /Malak/, nebo v řečtině /Angelos/ může znamenat i lidského posla, i když je to součást Božího světa, který je pro nás, pozemšťany, neviditelný. Z Bible se dovídáme, že andělé mohou mít různou úlohu, svěřenou jim od Boha. Andělé jsou prodloužená Boží ruka. V Novém zákoně je mnohokrát zmínka o skutečných andělech, ale jen 3x přicházejí v lidské podobě. K Abrahamovi 1M 18,2; k Jákobovi u potoka Jabok, a k Lotovi. 1M 19,1

Andělé jsou vždy reprezentanty Božího světa, myslím skutečně Boží anděly. Z Bible se dovídáme, že i sám satan se dovede proměnit v anděla světla. 2K 11,14. Ale o tom později. Přítomnost Božích andělů znamená vždy průlom Božího světa do pozemské reality. Víra v existenci andělů je vyjádřením respektu vůči tajemství Božího působení. Existenci andělů nelze, jako mnoho jiných skutečností, prokázat pomocí vědy, proto jde skutečně o víru, nikoliv o empirické poznání. Nejlepším důkazem je osobní zkušenost. Proto si dovoluji vyprávět svoji vlastní zkušenost, která, nejen mne, ujistila o existenci Božích andělů. Posuďte sami.

„A VIDĚLA JSTE TOHO ANDĚLA?“

Po revoluci, v roce 1990 jsem přijala opakovanou, naléhavou výzvu ministerstva školství, aby učitelé s teologickým vzděláním přišli na základní, střední a později i na vysoké školy a seznámili studenty, aspoň rámcově, s Biblí, jako základem vzdělání, morálky a etiky a s hlavní postavou Bible, zakladatelem křesťanství, Ježíšem Kristem.

Po čtyřicetileté totalitě to nebyla lehká práce. Setrvala jsem v této práci plných 13 let, na plný úvazek, jako zaměstnanec ministerstva školství. Spolu s doporučením mé církve mi byl umožněn hladký vstup do všech škol. Jen času a zdraví bylo málo, ale s pomocí Boží a jeho dobrých andělů jsem mohla vykonat kus práce. Zážitek bylo tolik, každý den, že nebylo v mých silách si je v mysli uchovat, proto jsem si je každý večer zapisovala do deníku. Tak vznikly i moje předchozí čtyři publikace.

Na jedné základní škole jsem učila řadu let. Pan ředitel si přál, se souhlasem rodičů, abych opakovaně navštívila všechny třídy. V jedné první třídě jsem zažila příběh, který vám chci vyprávět.

Třídní paní učitelka, která byla vždy přítomna ve třídě na mých hodinách mi řekla, že ve třídě je mimořádně nadaný chlapec, Marek, který je jedináček, má vysoce vzdělané rodiče, kteří se mu doma maximálně věnují. Opravdu patřil mezi nejpozornější

posluchače. Přesto, že tak malé dětičky bylo dost těžké zaujmout, vybírala jsem si jednoduché příběhy z Bible, a k tomu jsem měla výborného pomocníka, flanelograf, na němž jsem dětem příběhy postupně nalepovala.

Mezi nejoblíbenější patřily příběhy o andělech. Možná také proto, že děti už měly své zkušenosti z návštěv Mikuláše, kdy „hodní“ andělé nadělovali „hodným dětem“. Čerta s pytlek se báli. Přesto Mareček patřil mezi mé odvážné oponenty.

Jednou se přihlásil a před celou třídou pěkně nahlas řekl: „Víte, co říká můj táta, když doma vyprávím, co nám tady říkáte? Že je to blbost! Že žádný Bůh neexistuje, protože ho dosud nikdo neviděl.“ Paní učitelka ho mírně usměrnila a dala mi pokyn, abych pokračovala. Mareček dál soustředěně poslouchal a najednou, aniž by se přihlásil, vykřikl nahlas: „A viděla jste toho anděla?“ Výbuch smíchu. Paní učitelka znovu uklidnila děti a vybídla je, aby pozorně poslouchaly.

Říkám: „Marečku, když budeš chtít, budu vám vyprávět skutečný příběh, který se nám stal s mým vnukem vloni o Vánocích na Sněžce a potom mi řekneš, jestli to byla „blbost“. Souhlasil nejen Mareček, ale všechny děti, včetně paní učitelky.

Právě zazvonilo. Paní učitelka říká: „Děti, před námi jsou prázdniny a paní V. je v naší třídě dnes naposled. Mareček si opět vzal slovo a říká: „Budu si to celé prázdniny pamatovat, a hned první hodinu vám to připomenu!“ Loučíme se s úsměvem.

Ten rok bylo velice horké léto. Moje srdce po třetím infarktu se začalo nebezpečně ozývat. Těsně před koncem prázdnin volám do školy, že po prázdninách už asi nebudu moct přijít. Paní učitelka zděšeně vykřikla: „A co Mareček?“

Modlila jsem se o ochlazení a ono skutečně přišlo. Vstoupila jsem do třídy, Mareček už stojí na špičkách, ruku nahoře a volá: „Slíbila jste nám příběh ze Sněžky, celé prázdniny na to čekám!“ S úsměvem jsem přikývla, děti se usadily, už byly jako pěny a já mohla začít...

Teprve teď jsem si všimla že vzadu sedí úplně cizí, elegantní paní, kterou mi nikdo nepředstavil. Prohlíží si mě pozorně, až nepřátelsky. To se mi stávalo i na jiných školách, že po zazvonění tiše vešel do třídy host, posadil se do poslední, prázdné lavice, vytáhl si blok, tužku, chvílemi si dělal poznámky, chvílemi poslouchal a před koncem hodiny opět, po výměně pohledů s učitelem, tiše odešel. Nikdy jsem se nedověděla, kdo to byl.

Ale tahle paní si žádné poznámky nedělala. Asi v polovině mého vyprávění sklonila hlavu a začala tiše plakat. Trochu jsem znejistěla, ale po tiché modlitbě jsem pokračovala dál.

Tak, Marečku! Představ si, že mám jenom jediného vnuka, jako jsi ty sám. Jmenuje se Tomáš. Jeho

pokračování na straně 10

maminka věří v Pána Boha a v anděly, ale tatínek nevěří, ale nikdy neříká, že to, co já Tomášovi vyprávím, je „blbost“. Často mi ho půjčovali, cestovali jsme spolu, vyprávěli si a on měl vždycky mnoho otázek. Týden před Vánoce jsme si vyjeli do Krkonoš. Slíbila jsem mu, že poprvé uvidí Sněžku, o které jsem mu už vyprávěla. Když jsme se na Florenci loučili u autobusu s rodiči, oba mi se zvednutým ukazováčkem přikazovali: „Dávej nám na Tomáše pozor, víš, že máme jenom jeho!“ /První chlapeček jim zemřel./

Bylo nádherné ráno. Obloha modrá, bez mráčku, všude bělostný sníh, který se třpytil ve slunci jako perly. Na Růžohorky jsme vyjeli lanovkou. Na Sněžku vedla klikatá vyšlapaná pěšina, kolem ní dřevěné latky, asi kvůli lyžařům, ale bylo nám divné, že nikdo nejde.

Když jsme byli asi v polovině cesty a v dálce už viděli Sněžku a restauraci, která byla na vrcholku, začaly se na obloze kupit mraky, které zakrývaly sluníčko. Najednou jsme v dálce zaslechli podivný hukot. Tomáš říká: „Letadlo!“ Ale nikde na obloze jsme žádné neviděli. Hukot byl silnější a blížil se. Najednou blesk a hrom. V zápětí druhý, třetí. Nebe se zatáhlo černými mraky a začalo hustě sněžit. Vtom se zvedl prudký vítr, který byl stále silnější, sníh nám šlehal do obličeje stále víc, už jsme neviděli na cestu, už se nedalo ani nadechnout, všude kolem nás „bílá tma“ a v tom se mnou vichr šlehnul o tyčku, které jsem se zachytila, ale co to dítě? vlevo pod námi byl „Obří důl“, jestli nás tam ta vichřice sfoukne, a zasype sníh, najdou nás až někdy na jaře...V duchu slyším rodiče Tomáše: „dávej nám na něho pozor, víš, že máme jen jeho!“

Rychle jsem strčila Tomáše pod svoji dlouhou bundu, hromy, blesky neustávají, tyčka se třese, už necítím ruku. Vtom slyším Tomáše zpod bundy: „Babi, modli se!“ Levou rukou jsem ho ještě víc přitiskla k sobě, aby mě slyšel v té hrůze a hlasitě volám: „Pane Bože, prosím, zachraň nás!“

Vzápětí jsme uslyšeli směrem od Sněžky neobvykle silný hlas: „Je tam někdoóóó?“ Z posledních sil křičím: „Anóóó! S dítětem!“ V příštím okamžiku cítím, jak něčí teplá, silná ruka bere moji promrzlou do své a Tomáše bere do náruče. Neviděla jsem absolutně nic, brýle a celý obličej pokrytý silnou vrstvou sněhu. Nemám sílu udělat krok. Někdo mne nese. Najednou se otevřely dveře do předsíně restaurace a já i Tomáš stojíme na svých nohou. Sundávám brýle, abych tomu dobrodinci, který nám tak zázračně zachránil život, poděkovala, ale nikde nikdo! Dveře zavřené. Ticho, které Tomáš přerušil výkřikem: „Babi, to byl anděl! Pán Bůh nám, zachránil život!“

Najednou se otevřely dveře od restaurace a zděšený číšník vykřikl „Kde jste se tu vzali? Vy jste neslyšeli v rádiu, že se sem blíží silná sněhová bouře a že nikdo nemá vycházet?“ Řekla jsem provinile: „My jsme ráno neposlouchali zprávy!“ Číšník stále opakuje otázku: „Jak jste se sem v té hrůze dostali?“ Tomáš už to nevydržel a řekl: „Nás sem přines anděl!“ Číšník se postavil a vážně říká: „Chlapečku, já jsem nevěřící, ale to nemohl být nikdo jiný, než anděl!“ ale

teď rychle dovnitř, přinesu vám horkou polévku a čaj, ať se zahřejete!“ V restauraci seděli jen dva Němci, kteří nám potom, až ta bouře přešla a vyšlo sluníčko, pomohli dostat se dolů.

Mareček zase stojí na špičkách, třepetá rukou nahoře, už ani nečeká, až ho vyvolám a volá na celé kolo: „Tak, já už také věřím na toho vašeho „BUCHA“ /Neuměl skloňovat slovo Bůh/, který vám zachránil život, protože poslal anděla! A abyste věděla, tam vzadu, to je moje máma, pan ředitel mi to dovolil, aby vás mohla také poslouchat.“

Mezitím se paní zvedá, utírá si slzy, jde dopředu a v náručí nese velkou knihu. Beze slova mne objímá a pak říká: „Toto je dětská Bible, kterou dostal Mareček od své babičky, když se narodil. ale my jsme ji celých 6 let před Marečkem schovávali, protože jsem oba nevěřící. A pak jste přišla do jeho třídy vy, a on nám doma všechno vyprávěl, co od vás slyšel. Ten chlapec převrátil naši rodinu naruby! Proto jsem přišla, abych si vás osobně poslechla. Tuhle Bibli daruji Marečkově třídě, my mu koupíme jinou, z které mu bude moct konečně babička číst“, a podává ji paní učitelce... Kolik takových „Marečků“ zůstalo po školách???

(Od té doby uplynula dlouhá řada let. Tomáš vystudoval v cizině dvě vysoké školy, ale jeho víra v Boha a anděly je stále pevná.)

JEDINEČNÝ JEŽÍŠ

Ústřední (hlavní) postavou jak Starého, tak i Nového zákona je Ježíš Kristus. Na Něj zaměřili pozornost všichni pisatelé. Duch svatý, který je pověřil psát svatá Písma (2Pt 1,21) postavil Ježíše do středu jejich zájmu a pozornosti. Oni o Ježíši nejen psali, případně prorokovali, ale oni Ho i hledali, toužili po NĚm a „usilovně přemýšleli.“ (1Pt 1,1011)

Skutečnost, že Písma svatá se „točí“ a soustřeďují kolem Ježíše, potvrdil osobně i sám Ježíš, když po svém vzkříšení cestou do Emaus předkládal učedníkům prorocství: „Potom začal od Mojžíše, probral dále všechny proroky a vykládal jim, co se ve všech částech Písma na něj vztahuje.“ (L 24,27; Petrů)

Tyto styčné body, na které těm dvěma zarmouceným poutníkům poukázal, byly ovšem součástí SZ. Jelikož jsem se výše zmínil, že On je hlavní postavou i NZ, podívejme se, zda je tomu tak.

Matouš se zmiňuje o tom, že Ježíšovo narození zvěstoval anděl Gabriel mladé dívce, zasnoubené s Josefem (kap. 1)

Marek mluví o Ježíšově křtu Janem Křtitelem (kap.1)

Lukáš se taktéž jako Matouš zaměřil na Jeho

pokračování na straně 11

předivné narození, způsobené Duchem svatým (kap.1)

Jan se na rozdíl od předcházejících pisatelů soustředil na Jeho preexistenci jako na „Slovo, které, bylo u Boha“ v době, kdy náš pozemský čas ještě neexistoval (kap.1).

Ve výčtu novozákonních svědectví o Ježíši Kristu bych mohl pokračovat přes Skutky, Listy apoš. Pavla, Petra i Jana a zvláště pak v knize Zjevení.

Jedinečné jméno

Jestliže Jan napsal „svůj“ jak říkáme „zlatý text Písma (J 3,16) podobně Matouš má „svůj“ zlatý verš (Mt 1,21) :*Porodiš Syna, a nazúveš jméno jeho JEŽÍŠ; onť zajistí vysvobodí lid svůj od hříchu jejich.*“

Sám Otec nebeský určil jméno svého Syna. Výběr neponechal ani na Marii ani na Josefovi. V minulosti jména vystihovala charakteristiku svých nositelů. Jméno Ježíš JEHOŠUA prozrazovalo Jeho poslání a znamená „Jahve je spása“ ... Toto své poslání svůj spásný program oznámil Ježíš při svém prvním kázání v Nazaretě. (L 4,18.19.21)

Ap. Pavel uvádí, že „Bůh Ho povýšil nade vše, a dal mu jméno nad každé jméno.“ (Fp 2,9)

Kdy se to uskutečnilo a proč? V předcházejícím verši

je uveden důvod: „Ponížil se a byl poslušný až do smrti, a to smrti kříže.“

Bůh nejenže Ho, povýšil nade vše“, ale dal Mu i JMÉNO nad každé jméno.“ Toto Ježíšovo „nové jméno sice není blíže uvedeno, ale domnívám se, že se jedná o zvláštní nebeské jméno, které zná pouze On. Snad se o něm dozvíme až s Ním budeme. Věřícím vítězům z Pergamu (a jistě nejen jim) je dáno zaslíbení, že obdrží „nové jméno“ (nebeské), vyryté na bílém kaménku, které nezná nikdo jiný, než ten, kdo je přijímá (Zj 2,17)

Jedinečný zachránce

Potřebovali jste už někdy rychlou pomoc- záchranu? Denně dochází na cestách i v dolech k tragickým situacím, při nichž musejí zasahovat záchranáři, hasiči, lékaři, sanitky a někdy i vrtulníky. Bez rychlé pomoci by mnohé lidské životy vyhasly.

Ale neštěstí nechodí jen po cestách, šachtách ... ale i po horách, kde zasahují týmy zkušených záchranářů, často i s nasazením vlastních životů. Není jediného dne, aby nehoukaly sanitky, hasičské vozy ... aby nebyly lidské životy v ohrožení. Není hodiny, ve které by nedošlo k nějakému neštěstí!

O Pánu Ježíši bylo předpovězeno, že se narodí proto, aby zachraňoval a vysvobozoval z beznadějné propasti hříchu, ze které, bez Jeho zásahu, se člověk svými holýma rukama nemůže vysvobodit. Četl jsem zajímavý článek, který zde uvádím. Někdo totiž vystižně popsal úžasný rozdíl mezi Kristem a vůdci jiných náboženství tímto obrazem:

Když **Mohamed** uviděl člověka v jámě těžkostí a beznaděje, řekl mu: „To, že jsi v takové situaci, je Alláhova vůle“ a odešel. Když šel kolem **Budha** a viděl, jak úpěnlivě vzhlíží k nádhernému chrámu na hoře, řekl: „Když se tisíckrát převtělíš, snad se ti podaří vysvobodit se z této propasti beznaděje a těžkostí vystoupit na tu horu.“ a ponechal ho tam. Když jej zahlédl **Konfucius** a viděl, jak vězí v hříchu a beznaději, řekl: „Kdybych se byl s tebou setkal dřív než jsi sam spadl, byl bych ti poradil, jak se můžeš před pádem uchránit.“ a pokračoval svojí cestou.

Naposled šel kolem **Ježíš** a když ho viděl, jak vězí v temné díře hříchů a problémů, rychle sestoupil dolů, objal zoufalou duši svojí pravici a řekl: „Mé dítě, uchopte se mých rukou, abych tě mohl odsud vyzvednout. Přivíň se ke mně, neboť beze mne nic nezmužeš. Dovol mi, abych tě vyvedl z propasti a doprovodil tě až na vrch té nádherné hory. Já tě nikdy neopustím a nikdy na tebe nezapomenul“ (Přeloženo z Alma Torch, March 1999)

Nepřipomíná vám tento příběh Ježíšovo vyprávění o muži, kterého bezcitní zloději okradli, a bezmála mrtvého ponechali bez pomoci? Později, když šel kolem **Levita** a ještě o něco později **kněz**, rychle pospíchali od něho pryč, aby se neposkvrnili. Naposled šel kolem **Samaritán**, který veden milosrdenstvím udělal vše, aby mu zachránil život.

pokračování na straně 12

Není (nebyl) tím Samaritánem Pán Ježíš?

Tak úžasný je náš Ježíš! Proč nás neponechal v beznadějně a bezvýchodně propasti hříchů? Proč měl a má s námi soucit? Proč nás chce vést a doprovodit až na vrchol té nádherné hory na nebeský Sion? Dělá to ze své lásky k nám!

Jedinečný Velekněz

Ap. Pavel v listě k Židům se velice podrobně zabývá Ježíšem jako Veleknězem a snaží se nám Jej popsat (představit) po všech stránkách. Kromě jiného si všímá Jeho milosrdenství a věrnosti (Žd 2,17)

Za jakou cenu dosáhl Ježíš kvalifikace nanejvýš milosrdného nejvyššího kněze? Část odpovědi nacházíme už ve v.17: „Ve všem byl připodobněn bratřím.“ (nám). A další verš doplňuje: „Nebo že sám trpěl, pokoušen byv, může také pokoušení trpícím spomáhati.“ (v.18)

Dále pak Pavel ujišťuje: „Nebo nemáme nejvyššího kněze, kterýž by nemohl čitedlem (neznal slabosti) býti mdlob našich, ale zkušeného ve všem nám podobně, kromě hříchu.“ (Žd 4,15)

Toto poselství je jasné. Pavel tvrdí, že „ve všem“ byl Kristus „připodobněn svým bratřím (hříšnému lidskému rodu), a to proto, aby byl „milosrdným a věrným nejvyšším knězem“, plně schopným vykonat „usmíření za hříchy lidu.“

To bylo možné jen za cenu, že „sám trpěl, pokoušen byv ... podobně jako my.“

Jak úžasné evangelium záchrany! Toto poselství by nás mělo připoutat k Němu těsněji, než kdykoliv předtím!

Soucitný Spasitel

Jak můžeme být šťastní, že Pán Ježíš vlastnil tutéž přirozenost, jako máme my tj. Adamovu po pádu do hříchu a ne před hříchem, jak mnozí tvrdí! Procházel vším, čím procházím já. Podstoupil pokušení, bolesti, žal, smutek, opuštěnost, zavržení, potupu a nakonec smrt!

Když mi satan působí trpké chvíle, Kristus mi rozumí, neboť On s ním bojoval na poušti, v Getsemane i na kříži, a vůbec po čas celého pozemského života. Když někdo hladoví, On o tom ví, neboť i On okusil být bez jídla; Ježíš ví o mně v každé nepříjemné situaci, vždyť i On to zažil ve svém lidském těle. Tak soucitný je náš Spasitel! Do tohoto uvažování o soucitném Spasiteli chci vložit příběh o chlapci, který si všiml nápisu: „Štěňata na prodej.“

Pane, prosím vás, za kolik prodáváte ta štěňata? Zeptal se.“ Za 25 dolarů, mládenče.“ Chlapec posmutněl. „No, mohl bych se na ně alespoň podívat, prosím? Majitel hvízdal a zpoza rohu přiběhla fenka a za ní čtyři roztomilá štěňátka. Vrtěla ocásky a vesele hafala. Za chvíli se objevilo ještě jedno. Zadní

nožičku táhlo za sebou. „Copak s ním je?“ zeptal se chlapec. „Kulhá“, řekl muž.

„Doktor na rentgenu zjistil, že nemá jamku v kyčelním kloubu, chudinka. Nikdy se to nedá do pořádku.“ K jeho překvapení chlapec řekl: „Tohle štěně bych chtěl, pane. Mohl bych vám splácet každý týden něco?“ „Ty jsi mě asi špatně pochopil, hochu. Tohle štěně nebude nikdy běhat, dokonce ani dobře chodit. Bude mrzáček navždycky, víš? Proč bys chtěl mít právě takové štěně?“ Chlapec se sehnul, vyhrnul nohavici a pod ní se ukázala ortopedická dlaha. „Já také nechodím nijak dobře,“ usmál se. Podíval se na štěně a pokračoval: „Potřebuje někoho, kdo by ho měl rád a rozuměl mu. Být mrzáček není žádná legrace.“ „Vím, že u tebe bude v dobrých rukou,“ řekl majitel. „Můžeš si ho vzít. Dám ti ho zadarmo.“

To je jen nedokonalá ilustrace toho, jak náš Spasitel cítí s námi v naší situaci. Protože se stal člověkem a prošel si vším utrpením, které potkává nás, má soucit s našimi slabostmi. Během Jeho pozemské služby se to ukázalo mnohokrát. A když vystoupil na nebesa, ani pak z Jeho lidství nic nebylo. Máme Velekněze, který je svrchovaně soucitný a přitom sedí po pravici Boží! (Zápas o duši 96; Duben 2008)

Boží služebnice, Ellen G. Whiteová o Jeho věčném lidství zaznamenala: „*Bůh dal svého Syna, aby se stal jedním z lidí a navěky si podržel svou lidskou přirozenost. ... Bůh přijal lidskou přirozenost v osobě svého Syna a přenesl ji až do výšin nebes.*“ *Je to Syn člověka, jenž sedí na trůně vesmíru...*“ (TV 13; Da 25)

Kristus vstoupil do nebe ve svaté lidské přirozenosti. Tuto lidskou přirozenost vzal sebou do nebeských síní a bude ji mít po celou věčnost. Jako ten, kdo vykoupil každou lidskou bytost v Božím městě.“ (6BC 1054) To jsou úžasné jistoty!

On se vrátí přijde pro nás!

Ježíš nejenže sestoupil do bezedně a beznadějně propasti, aby nás vysvobodil z hříchu, ale i zaslíbil, že se vrátí, aby nás vzal k sobě! Na splnění tohoto příslibu vírou očekávali před námi už mnohé generace, ale splnění se nedočkali. Čekal i Jan, který na ostrově Patmos uslyšel Ježíšův „hlas podobný hlasu mnohých vod.“ (Zj 1,15), oznamující „**Přijdu brzo, Amen!**“

Jenže od té doby uplynulo už téměř 2000 let! Jak si tedy vysvětlit výraz „**brzo?**“ Ve Zjevení 1,7 čteme: „Aj běře se“ ... (hle, přichází...) Sloveso „běře se“ (ubírá se) sděluje, že dotyčný je už na cestě, přijíždí, cestuje, blíží se...

V našem případě to znamená, že **Ježíš už jde ... Už je na cestě ... Už opustil nebesa** a blíží se k naší Zemi, takže nás může každou chvíli svojí přítomností překvapit.

Na druhé straně, příslovce „brzo, brzy“ znamená: v

pokračování na straně 13

krátkém čase, zanedlouho, kvapně, co nejdříve, dřív než se naděješ ... Ovšem nezapomeňme na skutečnost, že Boží počítání času je jiné než naše. Proto je důležité, abychom byli stále připraveni, aby nás Jeho příchod nezaskočil nepřipravené!

Jak jsme na tom s osobní přípravou? Jsme hotovi uvítat svého Zachránce? Svítí ještě naše lampy? Máme olej i v nádobkách? Zakoupili jsme si „zlato ohněm vyzkoušené, bílé roucho a kollyrium“ oční mast? Toužíme po Ježíši a těšíme se na setkání s Ním? Nebo nás láká svět, jeho hudba, která je inspirovaná padlým cherubem?

„Připrav se, připrav se, připrav se.“ On se neopozdí. Zbývá už jen velice málo času na důležitou přípravu! Zamysleme se nad tímto varovným poselstvím: „Viděla jsem, že mnozí zanedbali nutnou přípravu a hleděli na dobu „rozvážení“ a „pozdního deště“, jako na dobu, která je připravení, aby v den Páně obstáli a zůstali před Jeho obličejem živí. Ó, kolik jsem

viděla těch, kteří byli v době soužení bez jakékoliv ochrany. Zanedbali potřebnou přípravu ... Měli bychom proto stále blíže a blíže přicházet k Pánu a opravdově se snažit o dosažení potřebné přípravy, která nás uschopní, abychom obstáli v boji ve veliký den Páně. Pamatujme všichni na to, že Bůh je svatý a že jen svaté bytosti mohou v Jeho přítomnosti věčně přebývat.“ (Zkušenosti“ Příprava na konec; EW 71)

Snad v jitřní hned čas, dřív než červánky vzejdou,
Dřív než temné stíny v slunce září sejdou, náš
Spasitel přijde

Se všemi anděly a svolá On všech dětek svých.

Ó, jak blízký ten čas, kdy radostný ozve se hlas:

Aj, náš Ježíš již přichází! Haleluja, Amen. Haleluja, Amen

“Přijdi tedy, Pane Ježíši! Milost Pána našeho Jezukrista se všemi vámi, Amen!”

Ján Kováčik

foto: Emanuel Vejnar

ODDÁLENÍ SVATBY

ARMIN KRAKOLINIG

V první části jsem ukázal, (č.2-08) že nemohlo být Boží vůlí, aby svět, který upadl do hříchu, musel tak dlouho čekat na první i druhý příchod Vykupitele a na konečné vykoupění. Kdyby v minulosti věřící všech generací plně pochopili plán vykoupění, mohla by se konat královská svatba popsaná ve 22. kapitole Matoušova evangelia a svatba Beránkova ze Zjevení 19,6-9, již o hodně dříve. Kolika utrpením, nemocem, válkám a katastrofám se mohlo předejít, že kdyby nejen věřící, ale i celé lidstvo po pádu do hříchu poslouchalo Boží hlas!

Bylo by velkým omylem věřit, že Bůh chtěl a sám naplánoval utrpení a smrt, které se od pádu do hříchu až do potopy a pak po potopě až k prvnímu příchodu Krista před 2000 lety, stále více rozšiřovaly. Kdyby tomu ale tak bylo, měli bychom co do činění se sadistickým Bohem, který má radost, když vidí své

děti trpět. Ale je to právě na opak, Bůh vždycky chtěl, aby Jeho děti byly šťastné.

V podobnosti o svatbě nám chtěl milující Bůh ukázat, že již dlouho chtěl být se svým lidem. Proto vyslal své služebníky, aby pozvali svatební hosty. Ale vidíme, že se lidé ihned po pádu nechali pozvat jinými služebníky k jiným svatbám, které neměly nic co do činění se společenstvím s Bohem a s životem podle Boží vůle.

Pozvání falešnými služebníky

V Bibli není konkrétně popsána jiná svatba, ale v knize Zjevení jsou popsány činy Božího protihráče. Následující seznam má sloužit k tomu, abychom si uvědomili protiklady v symbolice knihy Zjevení a studovali a poznali Boží poselství.

pokračování na straně 14

Boží strana		Satanova strana	
Boží trojedinost	Zj 1, 4-5	Satanova trojedinost	Zj 16, 13
Boží trůn	Zj 4, 2-4	Satanův trůn	Zj 2,13
Beránek	Zj 5, 6	Šelma	Zj 13, 1
Ježíš na Otcově trůnu	Zj 3, 21	Šelma na trůnu draka	Zj 13, 2
Pravý prorok	Zj 22,9 (Mal 3,23)	Falešný prorok	Zj 19, 20
Boží oheň	Zj 8, 5	Satanův oheň	Zj 13, 13
Smrt a zmrtvýchvstání Beránka	Zj 1,18	Smrt a znovuožítí šelmy	Zj 13, 14
Uctívání Boha a Beránka	Zj 4, 9-10	Uctívání draka a šelmy	Zj 13,13
Důvod uctívání Boha	Zj 4, 11 /5,9	Důvod uctívání satana	Zj 13,4-7
Tři Boží poslové doby konce	Zj 14, 6-12	Tři satanovi poslové doby konce	Zj 16, 13,14
Hora Sion	Zj 14,1	Armagedon	Zj 16,16
Boží znamení	Zj 7, 2-3	Znamení šelmy	Zj 13, 16
Čistá žena	Zj. 12,1	Nečistá žena	Zj 17, 4
Oblečení ženy	Zj 12,1	Oblečení nevěstky	Zj 17,4
Boží hvězdy	Zj 12,1; 1, 16,20	Satanovy hvězdy	Zj 12, 4
Město nevěsty (Jeruzalém)	Zj 21,2. 10	Město nevěstky (Babylon)	Zj 18,2
Boží hněv	Zj 11,18	Satanův hněv	Zj 12, 12,17
Skleněné moře	Zj 15,2	Ohnivě jezero	Zj 20,14,15
Beránkova večeře	Zj 19,9	Jídlo ptáků	Zj 19, 17,18

Ve všech dobách byli a jsou lidé zvaní buď věrnými Božími služebníky, nebo falešnými služebníky a falešnými proroky k jedné nebo ke druhé svatbě. Jeden z prvních falešných služebníků, který zval k jiné svatbě přímé Adamovy potomky, byl nejstarší Adamův syn Kain. Satanem se nechal pozvat na jinou svatbu a je o něm napsáno, že odešel do země Nód k východní straně Edenu. (1M 4,10) V hebrejštině znamená slovo Nód *putování*. Místo, aby zůstal se svými sourozenci v blízkosti zahrady Eden, a snad, bylo-li by to možné, se do ní znovu vrátil, odešel do země *putování*. Jistě nešel sám. V každém případě s ním šla jedna jeho sestra, tzn. jeho manželka. Zřejmě jí nebylo odporné spojit se se svým bratrem, prvním vrahem v dějinách tohoto světa a přivést na svět potomky, kteří se stále více a více množili v zemi Nód, kde vedli bezbožný život.

Srovnání se situací v nebi

Opakovalo se tak zde na zemi to, co se již odehrálo v nebi v případě satana, když se vzbouřil proti Bohu, opustil Boží blízkost, společně s mnoha svými anděly odešel z nebeského ráje a vydal se na další svůdcovské putování na druhou stranu nebeského Edenu? Byla to Boží vůle a Jeho plán s Luciferem, když se vzbouřil proti Bohu? Bůh přece nechtěl, aby se od něj satan stále víc a více vzdaloval poté, co se začal proti němu bouřit a strhl na svou stranu další anděly. Je-li Bůh Bohem lásky, spravedlnosti a slitování, nemohl přece tohoto anděla *Světlohoše* jednoduše ponechat, aby si šel svou vlastní cestou, aniž by se ho pokusil znovu přivést zpět, přimět ho k obrácení, k lítosti nad jeho hříchy a tak i k opětovnému smíření se sebou. Je-li Bůh týmž Bohem na nebi i na zemi, pak by přece již i tam nahoře čekal, že se tento ztracený a zbloudilý syn opět vrátí ke svému Otci, aby se s ním smířil, nebo snad ne?

Ve skutečnosti mnozí křesťané věří, že jakmile se satan a jeho andělé začali bouřit a hřešit proti Bohu, již neměli žádnou možnost se obrátit. Bible nám však zjevuje jiného Boha. Říká se zde o něm: „*Nemám*

líbosti v smrti bezbožného, ale aby se odvrátil bezbožný od cesty své a živ byl.“ (Ez 18,32; 33,11)

Z tohoto důvodu mohla také Ellen G. Whiteová plným právem napsat: „*Bůh snášel Lucifera dlouho a s velkým slitováním. Když se začal poddávat duchu nespokojenosti, nezbavil jej hned jeho vysokého postavení. Nepřipravil ho o něj ani tehdy, když své živé požadavky předkládal věrným andělům. Snášel ho v nebi ještě dlouho. Stále znovu mu nabízel odpuštění pod podmínkou, že bude svého činu litovat a podřídí se.*“ (Velké drama věků, s. 498)

„*Dokud satan žil v nebi, snažil se ho Kristus přesvědčit o tom, že se dopustil strašlivé chyby, když se pak se svými stoupenci otevřeně vzbouřil proti Bohu.*“ (This Day With God, s. 256)

Kdyby tomu tak nebylo, vzniklo by přece nebezpečí, že budou všichni andělé na světě pochybovat o Boží spravedlnosti a o Božím milosrdenství.

„*Nekonečná moudrost nezničila satana ani po jeho svržení z nebe. Bohu je příjemná pouze služba z lásky. Proto se musí věrnost jeho stvoření zakládat na přesvědčení o Boží spravedlnosti a dobrotě. Obyvatelé nebe a ostatních světů nebyli připraveni na pochopení podstaty a následků hříchu. Proto by ani ve zničení satana nebyli schopni rozpoznat Boží spravedlnost. Kdyby byl satan na místě zahuben, pak by někteří sloužili Bohu spíše ze strachu než z lásky. Vliv podvodníka by nebyl plně odstraněn a nebyl by zcela vymýcen ani povstalecký duch.*“ (PP s. 18-19)

Jak jednali věrní andělé s Luciferem?

Dalo by se očekávat, že se i další andělé o nebeského Světlohoše a jeho svedené přívržence budou starat se ho spolu s jeho poddanými znovu přimět, aby pochopili, že je třeba vrátit se k Bohu a smířit se s ním. Anebo snad Bůh stále znovu posílal své služebníky a posly jen k nám na zemi, aby vyzýval zbloudilé syny a dcery k opětovnému obrácení a zval je na svatbu resp. ke společenství se sebou samým? Dokážeme si představit, že by andělé nebyli pohnuti

pokračování na straně 15

soucitem s Luciferem a s jeho anděly, když si všimli, že se vzdalují od Boha? Nebylo by to zvláštní u andělů, kteří přece musí být ovlivněni stejnou láskou a stejným milosrdenstvím, jaké pocituje Bůh ke svým stvořením? Tomu odpovídají i následující popisy z inspirovaného pera:

„Andělé plakali a plni obav ho chtěli přimět, aby se vzdal zlých úmyslů a podřídil se svému Stvořiteli, protože předtím vládl všude pokoj a soulad. (Dějiny vykoupení, s. 13)

„Když trval na tom, že bude ve vzpouře pokračovat, věrní andělé ho stále znovu varovali a upozorňovali na neodvratné následky. Stvořitel andělů mohl veškerý jejich vliv zmařit a některé z nich pro jejich troufalý odboj a strašnou vzpouru pro výstrahu potrestat. (Dějiny vykoupení, s. 14)

Napomínali povstalce, aby neposlouchali Luciferovy svůdné výroky, a satanovi i všem, kteří byli pod jeho vlivem, radili, aby šli za Bohem, připustili a vyznali, že mu křivdili, pokud snad jen jedinou myšlenkou zpochybnili Boží vládu.“ (Dějiny vykoupení, s. 13)

„Ještě jednou ho věrní andělé varovali před následky, když trval na své vzpouře; upozorňovali ho, že mu ten, který stvořil anděly, může odejmout veškerou moc a učinit přítrž jeho hroznému povstání. Jak se mohl anděl vzepřít zákonu, který je stejně svatý jako sám Bůh! Radili povstalcům, aby přestali poslouchat satanovy svůdné argumenty, a doporučili satanovi a všem dotyčným andělům, aby šli za Bohem a přiznali, že se dopustili bezpráví, které spočívalo v tom, že zpochybnili Boží vládu, byť jen jedinou myšlenkou. (The Spirit of Prophecy, sv. 1, s. 20) Andělé, s. 35

Co se mohlo stát v případě Luciferova obrácení?

Co se mohlo stát, kdyby byl satan a jeho andělé tuto výzvu k obrácení a k obnovenému společenství s Bohem včas přijali? Kdyby tomu tak bylo, přijal by Bůh opět tyto ztracené syny, kteří se znovu vrátili domů? Jednal by s nimi zase tak, jako by byli nezhrěšili? Připravil by jim také slavnostní hostinu anebo královskou svatbu na znamení obnovení věčného společenství mezi nimi a Kristem?

O Luciferovi se až do určitého okamžiku jeho vzpoury říká: „Přestože opustil své postavení cheruba ochránce, mohl být opět dosazen do svého úřadu, kdyby jen byl ochoten vrátit se k Bohu a uznat Stvořitelovu moudrost. Kéž by se byl přece jen spokojil s tím, že zaujme místo, které mu bylo určeno v Božím velkém plánu!“ (PP, s. 15)

Kdyby byl satan a jeho andělé naslouchali Božím hlasu a hlasu nebeských poslů a služebníků, kteří je tam nahoře v nebi vyzývali k obrácení, čímž je zvali na svatební hostinu, dějiny vesmíru by se byly dále odehrávaly úplně jinak! Satan a jeho andělé se však neobrátili, k opětovnému usmíření s Bohem nedošlo a nedokázali rychle skoncovat se svou náklonností ke zlému. Namísto toho se rozhodli ve své vzpouře proti milosrdnému, trpělivému a laskavému Bohu pokračovat a zaplést do ní ještě další stvoření. Mohlo by to znamenat, že i nahoře v nebi se muselo na královskou svatbu čekat, protože nebeští hosté na ni nepřišli? A to ještě dlouho předtím, než naše země

vůbec existovala a než existovali pozemští rebelové. Jak jiné by možná mohly být dějiny naší země! Avšak veškeré snahy o pozvání a obrácení ze strany nebeských služebníků, kteří vyšli, aby pozvali nebeské hosty, zjevně již tam nahoře ztroskotaly. Nemá snad smysl zamyslet se jednou i nad těmito skutečnostmi?

Drama hříchu a jeho následků na této zemi

Zde na zemi se tím nejžalostnějším způsobem zopakovalo nebeské drama, a to nejen v ráji, ale také později po vyhnání z ráje, a až dodnes se opakuje od jedné generace ke druhé. Adam a Eva byli jasně varováni před zatvrzelými a bouřícími se anděly, včetně jejich (s)vůdce. Bůh je však Bohem lásky a svobody, proto chtěl také jim darovat svobodu, aby se mohli sami rozhodnout, komu chtějí sloužit a koho chtějí poslouchat. Jak velmi muselo Boha i věrné anděly bolet, když museli přihlížet, jak se oba tito první, nově stvoření lidé rozhodují, že nebudou důvěřovat Božím hlasu, ale hlasu protivníka! A tak se stalo, že i oni museli opustit zahradu štěstí a vřelého společenství s Bohem. A přece tím nikdo nebyl navždy odsouzen dál věčně kráčet cestou neposlušnosti a vzpoury a tak na sebe stále víc a více vršit prokletí, která hrozila a která byla oznámena.

Boží Slovo nám zcela jasně říká, že Bůh byl neustále připraven odvolat ohlášené pohromy a také předpovězena prokletí, pokud by hříšní lidé uznali své chyby, litovali jich, navrátili se k Bohu a znovu by s ním uzavřeli mír. Milující Bůh byl také vždy ochoten dát lidem sílu odolat pokušením a hříchu a již nikdy po celou věčnost nehřešit, jako kdyby neexistovala žádná Boží pomoc, která by vedla lidi ke změně jednání.

Nemohlo být přece Boží vůlí a plánem, aby na sebe Adam a Eva a všichni jejich potomci hromadili jeden hřích za druhým a tak naplňovali stále víc a více ohlášená prokletí! Cožpak se to nemohlo odehrát i jinak?

Co se mohlo stát v případě trvalého obrácení lidí na zemi?

Nemělo by cenu jednou se zamyslet nad tím, co se mohlo stát, kdyby už Adam, Eva a jejich potomci po spáchání prvního hříchu nikdy více nehřešili a ustavičně se nevzpírali Božím hlasu, jako to navzdory Božím napomenutím dělá až dodnes Lucifer a jeho andělé? Bylo by to vůbec ještě možné? Skrze Božího ducha se nám v tomto ohledu nabízí podnět k následujícím úvahám:

„Adam a Eva přestoupili Boží zákon. Okusili zakázané ovoce a byli vyhnáni z ráje. Mohli bychom se velmi radovat, kdyby to byl pouze jediný prohřešek! Avšak od pádu Adama a Evy následoval v dějinách lidstva jeden hřích za druhým!“ (RH 07-09-01)

Z této a také ještě z následujících výpovědí můžeme zcela jasně vyvodit, že podle E.G. Whiteové nemuselo mezi Adamovými potomky nutně dojít k dalším prohřeškům, a tak i k pokračování hříchu.

„Kdyby bylo lidstvo po vyhnání Adama z ráje již více

nehřešilo, byl by nyní náš tělesný, duševní a morální stav mnohem lepší. Zatímco však lidé litují Adamova pádu, který s sebou přinesl nepopsatelné utrpení, neposlouchají Boží výslovné pokyny stejně jako Adam, přestože museli být jeho příkladem varování, aby nepřestupovali Boží zákon tak, jako to učinil on.“ (Review and Herald, 4. března 1875)

Můžeme za všechna prokletí a veškeré zlo, které lidstvo postihly, volat k zodpovědnosti Adama?

„Nemoc a předčasná smrt vládou společně se zvětšujícím se břemenem strastí již tak dlouho, že se na ně mezitím začalo pohlížet jako na předurčený osud. To je však omyl. Bůh není původcem mnohých prokletí, jímž jsou smrtelní lidé vystaveni. Tolik bída neexistuje na tomto světě proto, že by snad Bůh rád viděl svá stvoření trpět. Všechno také nelze přičítat Adamovu přestoupení.“

Je-li to možné, svalujeme vinu na pád do hříchu v ráji a domníváme se, že naši prarodiče žalostně selhali, když podlehli pokušení, čímž do našeho světa vstoupil hřích se všemi svými hroznými následky. Avšak první přestoupení není jedinou příčinou našeho smutného údělu. Od dob Adamových docházelo k jednomu pádu do hříchu za druhým.“ (Public Health Journal, 1902-02-01.008)

Muselo to tak být? Byli lidé od pádu do hříchu nuceni

ustavičně přemýšlet o tom, jak se den co den mohou dopouštět týchž chyb a vynalézat nové hříchy? Cožpak neměl Bůh se svými dětmi na této zemi jiný plán, stejně jako jej měl i se svými stvořeními v nebi? Nikdy přece nemohlo být Boží vůlí, aby lidé nepřetržitě přestupovali Boží přikázání, a tak byli také neustále vystaveni všem prokletím a následkům svých vlastních hříchů. Bůh musel přece pamatovat na to, že lidé, kteří jednou padli, nebudou nutně až do věčnosti neustále propadat hříchu, jako mu podlehla většina lidí. Vždyť přece seslal pro všechny lidi Ducha svatého jako moc, skrze kterou mohl člověk vzdorovat hříchu a satanovým pokušením a přemáhat je, anebo snad ne? Duch prorocký nám to popisuje následovně:

„Pouze skrze mocnou sílu třetí osoby božství bylo možné vzdorovat hříchu a přemáhat jej. ... (Duch svatý) Očištuje srdce a skrze něj se věřící stává účastníkem jeho božské přirozenosti. Kristus dal svého Ducha jako božskou moc, aby bylo možné zvítězit nad všemi zděděnými a výchovou vštípenými sklony ke zlému a aby mohl vtisknout své církvi svůj charakter.“

Tuto možnost měli k dispozici již Adam a Eva, a od té doby i všichni jejich potomci od okamžiku, kdy bylo hadovi řečeno: „Nad to, nepřátelství položím mezi tebou a mezi ženou...“ (1M 3,15)

STALO SE TEĎ

4.část

Tome! Tome!“ volala jsem.

„Budeš zticha?!“ nahlédl strážce do cely.

Krátce po té mě konečně odvezli do Kalamazoo. Ve vězení jsem absolvovala náležitá procedury a pak jsem se ocitla ve velké, skoro prázdné cele. „Abby!“ zvolala jsem, když jsem uviděla svoji spolužačku. Byla jsem ráda, že po tak dlouhé době zase vidím známou tvář.

„Jak dlouho jsi tam byla?“ zeptala se mne.

„Myslím, že asi měsíc,“ odpověděla jsem.

„Je to zlé?“ otázala se.

„Ano, ale když se modlíš, dá se to snést.“

„Slyšela jsi nějaké zprávy z akademie?“

„Dostali se odsud Brownovi?“

Pohodila hlavou. „Ani se o to nepokoušeli.“

„Cos chtěla říci tím, že se ani nepokusili?“

„Ani se o to nepokoušeli,“ opakovala. „Prostě se podrobili zákonu, jako každý jiný.“

A ačkoli mnozí z knížat uvěřili v něho, však pro farizee nevyznávali ho, aby ze školy nebyli vyobcováni. Nebo milovali slávu lidskou více než slávu Boží. (J 12,42-43)

„Ne,“ řekla jsem tiše. „To ne! To přece nemůže být pravda!“ Všichni dělají všechno obráceně. To přece není možné! Jak by mohl něco takového udělat můj učitel Bible?

Uběhly dva mizerné dny. Pak přišly strážci a odvedli mne do soudní síně. Když jsem vstoupila, uviděla

jsem matku, Eldera Browna a Eldera Jenkinse. Ti všichni už tam byli.

Zamrazilo mne. Věděla jsem, že mě nenechají padnout. Věděla jsem to!

Posadila jsem se. A pak, stejně jako ve věznici, začal výslech. Tentokrát byl skupinový. Když se jedna skupina unavila, nastoupila další. Po několika hodinách se všichni tazatelé posadili.

„To je všechno?“

Podivila jsem se tomu a doufala, že ano.

Pak se Elder Jenkins postavil a přistoupil ke mně.

„Alice, přečetl jsem se zájmem otázky, na něž jsi dnes odpovídala. Víím, že si uvědomuješ, kde jsi chybila.“

Zastavilo se mi srdce. Něco takového přece Elder Jenkins nemohl říct. Ne, tohle nebyl můj učitel. To přece není on! Jak by mohl říci něco takového!

Vypovědět vás ze škol, ano přijde čas, že všeliký, kdož vás mordovati bude, domnívati se bude, že tím Bohu slouží. (J 16,2) A tehdyť se zhorší mnozí a vespolek se budou zrazovati a nenáviděti. (Mt 24,10)

„Já víím, že tomu těžko uvěříš. Ale dostalo se nám nové světlo. A v něm jsme měli zvláštní vidění. Navštívil mne v něm Ježíš a řekl mi, že celý plán změnil. Chystá se posvětit všechny se znamením nedělního zákona. A pak už nikdo z lidí nebude ztracen.“

Hleděla jsem na něj se zlomeným srdcem.

„Víš, co to znamená, Alice? Všichni budou spaseni!

pokračování na straně 17

Všichni! V Bibli se píše, že Bůh je láska. A teprve teď můžeme plně pochopit význam těchto slov!“

Věřil tomu. Rozhodně věřil tomu, co právě vyslovil.

„Alice, lidé jako ty tento proces brzdí. Bráňte Ježíši v tom, aby nás spasil.“

Jak jen může něčemu takovému věřit?

Pak ke mně přistoupil Elder Brown. Snad i on...? Proč by mě nemohli nechat odejít samotnou? Přála jsem si být zpátky ve vězení kde bych nevěděla to, co vím teď...

„Jsem rád, že tě opět vidím, Alice. Jenom doufám, že už se tentokrát setkáváme za jiných okolností.“ Sledoval mě ostřížím pohledem. „Nechci ti říkat, že jsi ztracená, protože to nemůžeme vědět s jistotou. Jediné, co ti mohu říci je to, že pokud nebudeš činit pokání, nemůžeš být zachráněna. Vzpomínáš si, kolikrát ses dostala do nesnází, když jsi byla ve škole? Vzpomínáš si, když jste jako děvčata musely být o půl desáté v posteli a ty ses o hodinu zpozdlila? Stihl tě trest. A totéž tě čeká i teď! Myslíš si, že máš pravdu, ale mýlíš se. A pokud se nevzpamatuješ a nebudeš dělat to, co je správné, pak věz, že trest tě nemine.“

Toto přece nemohl být Elder Brown - ten, který mě před několika měsíci učil v sobotní škole znát Bibli. Ne, věděla jsem, že toto je někdo jiný. Navenek vypadal stejně, ale vevnitř se něco změnilo.

Nedomnívejte se, že bych přišel rušit Zákon anebo Proroky. Nepřišel jsem rušit, ale naplnit. Amen zajisté pravím vám: Dokudž nepomine nebe i země, jediná literka aneb jediný puňktík

nepomine z Zákona, až se všechny věci stanou. Protož zruší-li by kdo jedno z přikázání těchto nejmenších a učil by tak lidi, nejmenší slouti bude v království nebeském. Kdož by pak koli činil i jiné učil, ten veliký slouti bude v království nebeském. (Mt 5,17-19)

Ptejte se na Písma; nebo vy domníváte se v nich věčný život míti, a tať svědectví vydávají o mně. A nechcete přijít ke mně, abyste život měli. Chvály od lidí jáť nepřijímám. Ale poznal jsem vás, že milování Božeho nemáte v sobě. Já jsem přišel ve jménu Otce svého, a nepřijímáte mne. Kdyby jiný přišel ve jménu svém, toho přijmete. Kterak vy můžete věřiti, chvály jedni od druhých hledající, poněvadž chvály, kteráž jest od samého Boha, nehledáte? Nedomnívejte se, bychť já na vás žalovati měl před Otcem. Jestit, kdo by žaloval na vás, Mojžíš, v němž vy naději máte. Nebo kdybyste věřili Mojžíšovi, věřili byste i mně; nebť jest on o mně psal. Ale poněvadž jeho písmům nevěříte, i kterak slovům mým uvěříte? (J 5,39-47)

Pak ke mně přistoupila matka. S nenávisným pohledem na mne zakřičela: „Minulý týden ti zabili otce, zabili jej kvůli tobě! Ty nejsi žádná křesťanka, ty jsi bláznivá fanatička! Tys jej zabila stejně jako ten muž, který po něm vystřelil!“ Chvíli tam stála a třásla se hněvem a nenávisť. „Už nejsi moje dcera!“ Vrátila

foto: Emanuel Vejnár

se mezi ostatní soudce.

Dívala jsem se na tu trojici. Ani jeden z nich nebyl takový, jak jsem jej znala a za koho se vydával.

Náhle jsem si na něco vzpomněla. Na jedné biblické hodině nám Elder Brown vypravoval, jak málo lidí bude spaseno a jak jenom ti, co by raději zemřeli než zhřešili přechkají poslední vesmírný boj. Říkal, že z nich bude vyzařovat jasné světlo. Zřetelně jsem slyšela jeho hlas: „V některých lidech, o nichž si budeš myslet, že jsou svatí, uvidíš dábla.“ Pohlédla jsem na něj teď, jak tam seděl se svatozáří vlastní spravedlnosti. Přemýšlela jsem o tom, zda si během naší rozpravy, stejně jako během diskusí s dalšími lidmi uvědomuje, že si sám nad sebou vynáší vlastní ortel.

Vzpomněla jsem si, že jsem kdesi četla, že asi každý dvacátý bude spasen, pokud bude činit pokání. Vždycky jsem si myslela, že mezi nimi budou moji přátelé, ale teď jsem si uvědomila, jak málo lidí ve skutečnosti obětuje všechno pro nebe. Kromě Rona jsem věděla o jediném člověku, který zůstal stále mým přítelem - mimo lidi, kteří se mnou byli ve vězení.

„Takže?“ vzhledl ke mně soudce. „Co s tebou? Byli jsme k tobě mnohem shovívavější, než bylo nutné.“

pokračování na straně 18

Víš dobře, že jsi přestoupila světský, církevní i Boží zákon.“ Na chvíli zavládlo ticho. Všichni mě sledovali. Nedokázali snad pochopit, že je zbytečné brát mi to, v co věřím?

„Co tedy řekneš na svoji obhajobu?“

„Jsem ráda, že nemusím souhlasit s přestoupením žádného zákona, který odporuje anebo se pokouší změnit zákon Všemohoucího Boha. Nikdy bych neuvěřila žádnému učení ani vidění, které není posvěceno Božím slovem. Já budu stát pouze na Božím slově!“ Dívala jsem se na beze strachu.

Hlavou se mi jako o závod míhaly biblické texty:

Přibližuje se ke mně lid tento ústy svými a rty mne ctí, ale srdce jejich daleko jest ode mne. Nadarmoť mne ctí, učíce učením, jenž jsou přikázání lidská. (Mt 15,8-9) Zdaliž nevíte, že komuž se vydáváte za služebníky ku poslušnosti, toho jste služebníci, kohož posloucháte, buďte hříchu k smrti, buďte poslušnosti k spravedlnosti? (Ř 6,16)

Bylo mi jedno, co si o mně myslí. Teď přece nemohu ustoupit ze své víry!

„Ale já ti říkám, že to, co je napsáno v Bibli, už neplatí!“ zařval Elder Jenkins. „Došlo ke změně plánu. Copak nevidíš co děláš, ty jedna bláznivá holko?“

Dívala jsem se na něj, na matku, na Eldera Browna a najednou mi jich bylo líto. Mrzelo mě, že nemohou pochopit to, co právě dělají, že jsou zaslepení a uvěřili lži. Teď jsem věřila tomu, co jsem slyšela a četla:

V nichžto Bůh světa tohoto oslepil mysl, totiž v nevěrných, aby se jim nezasvítilo světlo evangelium slávy Kristovy, kterýž jest obraz Boží. (2K 4,4) Toto pak jest ten soud, že Světlo přišlo na svět, ale milovali lidé více tmu nežli Světlo; nebo skutkové jejich byli zlí. (J 3,19) A jakož sobě málo vážili známosti Boha, takž také Bůh vydal je v převrácený smysl, aby činili to, což nesluší, (Ř 1,28)

Teď jsem věděla, že doba zkoušek je horší než jsem si kdy dokázala představit. Čti také Mt 24,15-22

Toho času postaví se Michal, kníže veliké, kterýž zastává synů lidu tvého, a bude čas soužení, jakéhož nebylo, jakž jest národ, až do toho času; toho, pravím, času vysvobozen bude lid tvůj, kdokoli nalezen bude zapsaný v knize. (Da 12,1)

„Takže tě odsuzuji k popravě na elektrickém křesle. Vykonáme ji zítra v poledne.“ Soudce se tvářil zrudně a vztekle. Mí tři „přátelé“ odcházeli. Proč jen se to muselo stát? Zavřeli mě do temné cely a nechali mě tam samotnou. Byla jsem přesvědčená, že mi v nebeských knihách nezůstal žádný nevyznaný hřích, ale jak jsem si mohla být tak jistá? Elder Brown mluvil o době, kdy jsem zlobila ve škole. Jak mohu vědět, že všechno z toho mi bylo odpuštěno?

Vyslyšíš tě Hospodin v den ssoužení, k zvýšení tě přivede jméno Boha Jákobova. (Ž 20,2) Ach, nebo veliký jest den tento, tak že nebylo žádného jemu podobného. Ale jakť koli čas jest soužení Jákobova, předceť z něho vysvobozen bude. (Jr 30,7)

Celý den a celou noc jsem prosila o odpuštění. Kéž bych si mohla vzpomenout na všechny hříchy, které ještě vyžadují odpuštění, ale měla jsem vygumovanou paměť. Smrt není zdaleka tak děsivá, když vím, že jsem připravena na setkání s Pánem.

Brzo na to jsem kráčela k popravčímu křeslu. Musela jsem se přesvědčovat, že jsem už zapečetěna. Věděla jsem to. Přivázali mne ke křeslu, na hlavu mi připevnili elektrody, Muž se postavil k vypínači.

„Prosím, zachraň mne!“ křičela jsem.

„Dáváme ti poslední šanci,“ řekl muž u spínače.

Ozvalo se slabé zarachocení a náhle ohromné zatřesení. Světla zmizela. Všichni začali ječet. Budova se zakymácela a spadla. Podlaha se pohybovala nahoru a dolů. Řemeny na mně praskly. Utekla jsem z křesla. Všude se válely střepy z rozbitých oken. Kolem duněl ohlušující hrom.

I pohleděl jsem, když otevřel pečet šestou, a aj, země třesení veliké stalo se, a slunce učiněno jest černé jako pytel žíněný, a měsíc všecken byl jako krev. A hvězdy nebeské padaly na zemi, podobně jako dřevo fíkové smítá s sebe ovoce své, když od velikého větru kláceno bývá. A nebe se schovalo jako knihy zavřené, a všeliká hora i ostrovové z místa svého pohnuli se. A králové země, i knížata, i bohatí, a úředníci, a mocní, i každý služebník, i všeliký svobodný, skryli se v jeskyních a v skalí hor, A řekli horám a skalí: Padněte na nás a skrejte nás před tváří toho, jenž sedí na trůnu, a před hněvem Beránka. Nebť jest přišel den veliký hněvu jeho. I kdo bude moci ostáti? (Zj 6;12-17)

Tedy sedmý anděl vyli koflík svůj na povětrí, i vyšel hlas veliký z chrámu nebeského, od trůnu, řkoucí: Stalo se. I stali se zvukové a hromobití a blýskání, i země třesení stalo se veliké, jakéhož nikdy nebylo, jakž jsou lidé na zemi, totiž země třesení tak velikého. I roztrhlo se to veliké město na tři strany, a města národů padla. A Babylon veliký přišel na pamět před obličejem Božím, aby dal jemu kalich vína prchlivosti hněvu svého. A všickni ostrovové pomínuli, a hory nejsou nalezeny. A kroupy veliké jako centněřové pršely s nebe na lidi. I rouhali se Bohu lidé pro ránu těch krup; nebo velmi veliká byla ta rána. (Zj 16,17-21)

„To je konec světa! Konec světa!“ ječeli. „Čeká nás smrt! Jsme ztraceni! Ztraceni! Ztraceni!“

Vyšla jsem na ulici. Bylo mi divné, že nemám strach. Už mne netrápila nejistota z nevyznaných hříchů. Všude utíkali lidé, šlapali po sobě, zabíjeli se a všichni utíkali před světlem.

Nádherným světlem.

Země se vzedmula jako moře. Objevily se velké praskliny a lidé toužící po smrti do nich skákali. Všude hořely ohně. Bílé plameny šlehalo proti černé obloze. Uprostřed nejčernější noci bylo světlo. Když jsem se rozhlížela, byla jsem šťastnější než to lze popsat slovy. Konečně! Konečně přišel Ježíš! Už je tady!

Cítila jsem bolest? Smutek? Beznaděj? Hlad? Žízeň? Nemohla jsem si vzpomenout. Jediné, co jsem věděla bylo, že jdu konečně domů!

Země byla tichá. Na ulici už nás zůstalo jen velmi málo. Se vzrůstajícím rozrušením jsme hleděli na blížící se oblak, který se najednou zastavil. Ježíš pozvedl probodenou ruku a volal z hrobu všechny mrtvé, tak jako před staletími Lazara.

Náhle se země zatřásla, začaly se otevírat hroby a stovky a tisíce oslavujících svatých vycházeli vstříc svému Pánu. My všichni jsme se k nim přidali s

1. Korintským 4

*Žádná řeč mřuta nevychází z úst vašich: ale gestli
gate promluvenj dobře, fivzdelanj všitecnému / aby dalo
milost posluchacium. Ušetlita hořkost a rozzlobenij
v hnev, v trit, v raubanj, buď odgato od vás, ale budte
f sobe vespolet dobrotnij, milostrdnij / odpauštegice so
be / gatoš v Buh w Kristu odpustil wám.*

dlouhým hlasitým vítězným voláním.

Čti další verše: 1K 15,12-26, 1K 15, 35-55, 1Te 4,13-17

O časích pak a chvílech, bratří, nepotřebujete, aby vám psáno bylo. Nebo vy sami výborně víte, že ten den Páně jako zloděj v noci, tak přijde. Neb když dějí: Pokoj a bezpečnost, tedy rychle přijde na ně zahynutí, jako bolest ženě těhotné, a neujdou toho. Ale vy, bratří, nejste ve tmě, aby vás ten den jako zloděj zachvátil. Všickni vy synové světla jste a synové dne; nejsmeť synové noci, ani tmy. Nespěmež tedy, jako i jiní, ale bděme a střízliví budme. Nebo kteříž spí, v noci spí, a kteříž se opíjejí, v noci opilí jsou. Ale my, synové dne jsouce, střízliví budme, oblečeni jsouce v pancíř víry a lásky, a v lebku, jenž jest naděje spasení. (1Te 5,1-8)

A jaké to bylo vítězství!

Andělé se přiblížili k zemi, když začali vyvolávání mrtvých vstávat a vznášet se v povětří. Andělé se přiblížili k nám, kteří jsme dosud čekali. Vypadali laskavě a osvěcovali nás zářivými paprsky. Když jsem začala stoupat k Ježíši, můj anděl letěl vedle mne. Rozhlédla jsem se. Tam byl můj bratr Ron! Vedle sebe měl také anděla. Cookovi tu byli také a poznala jsem ještě mnoho dalších přátel. Byl to velký zážitek, zázrak, sláva, šla jsem domů k Ježíši!

Dokázala jsem to, přesně jak to říkal Tom. Můj anděl mne vzal za rameno. „Ano, Maličká,“ řekl. „Dokázala jsi to.“ „Tome! Můj Tome!“ zvolala jsem. Byla jsem tak naplněná radostí, že jsem cítila, jak štěstím téměř exploduji. Ale nemohla jsem se na Toma dlouho dívat. Moje oči zaujalo něco jiného. Něco mnohem nádhernějšího, příjemnějšího, úžasnějšího a laskavějšího než Tom. Byl to Ježíš, Boží syn, který se díval, jak se k Němu přibližujeme. Pohlížel na mne tím nejmilejším pohledem naplněným láskou, jaký jsem kdy viděla. A pak se usmál. Jeho úsměv byl tak nádherný a velkolepý. Přišel k nám a já byla šťastná! Šťastná! Šťastná! Všichni jsme byli šťastní! Šťastní.... Ted!

DŮLEŽITÉ RADY

Varujte se od kvasu farizeů, kterýž jest pokrytství.

L 12,1

Pokrytectví farizeů bylo plodem samolibosti. Cílem jejich života bylo vlastní povznesení... Ani učedníci, ačkoli navenek opustili všechno pro Ježíše, nepřestali v srdci toužit po něčem velkém pro sebe... Jako kvas kazí a znehodnocuje, nechá-li se déle působit, tak samolibost, zahnízdí-li se v člověku, poskvňuje a ničí duši. Jak velice je i mezi dnešními následovníky našeho Pána rozšířen tento záłudný, klamný hřích! Jak často je naše služba Kristu, naše soužití s druhými narušováno tajnou touhou po vlastním vyvýšení!... Varovná slova Kristova platí i pro Jeho vlastní učedníky: Především se varujte kvasu farizeů!...

DA 409

Deset přikázání, která vyslovil Hospodin zástupů na hoře Sinaj, nemůže přebývat v srdcích těch lidí, kteří mají nepořádné a nečisté zvyky. Jestliže starověký izraelský národ nemohl vyslechnout vyhlášení tohoto svatého zákona dokud neuposlechl příkaz Hospodinův a neočistil své oděvy, jak může být tento svatý zákon vepsán do srdcí osob, které mají nečisté nitro, oděv a svoji domácnost? To je nemožné!

1BC 1119-1120

ZTRACENÉ SVĚDOMÍ

Skandál hříchu

Hřích se snaží ovládnout srdce každého člověka. Když nevidíme svůj hřích tak, jak ho vidí Bůh, nemůžeme poznat Boží úmysl osvobodit nás od hříchu a také nemůžeme přijmout Boží záchranu. Kdo zapírá svůj hřích, také nerozumí nutnosti být zbaven hříchu. (vyléčen)

Hřích je pro Boha ohavností. On hřích nenávidí. „*Neučiníš tak Hospodinu Bohu svému, nebo všecko, což v ohavnosti má Hospodin, a čehož nenávidí, činili bohům svým; také i syny své a dcery své ohněm pálili ke cti bohům svým.*“ 5M 12,31 On má příliš čisté oči, než aby se díval na hřích. „*Čistět jsou tvé oči, tak že na zlé věci hleděti, a na bezpráví se dívati nemůžeš.*“ Abk 1,13a Přestupování Božího zákona má za následek smrt. Ez 18,4; Ř 6,23; Jk 2,10

Hřích špiní duši, zatemňuje rozum a snižuje člověka na úroveň zvířat. Ž 69,3; 2P 2,22; Bible také přirovnává hříšníky ke hrobům, ve kterých zahnívá lidské tělo a patřičně zapáchá. „*Běda vám, zákoníci a farizeové pokrytci, nebo jste se připodobnili hrobům zbilným, kteříž ač se zdadí zevnitř krásní, ale vnitř jsou plní kostí umrlčích i vší nečistoty.*“ Mt 23,27 Hřích zbavuje lidí důstojnosti.

Podstata zkaženosti člověka

„*Z srdceť zajisté vycházejí zlá myšlení, vraždy, cizoložstva, smilstva, krádeže, křivá svědectví, rouhání. Tyť jsou věci poskvrňující člověka...*“ Mt 19,20 Hřích tedy není slabost nebo vada za kterou bychom nebyli zodpovědění. Je to zcela vědomý odpor proti Bohu. Hříšníci volí hřích ze svobodné vůle a hřeší s potěšením. V přirozenosti člověka spočívá milovat hřích a nenávidět Boha. „*Protože smýšlení těla jest nepřátelské Bohu; nebo Zákonu Božímu není poddáno, a aniž hned může býti.*“ Ř 8,7. Hřích je vzpoura proti Bohu. „*Komu se to s takovou chutí posmíváte? Proti komu rozdíráte ústa, vyplazujete jazyk? Zdaliž nejste synové neřádní, símě postranní?*“ Iz 57,4 Zde jsou hříšníci přirovnáni ke vzpouzejícím se dětem. Každý hřích je koneckonců výsledkem hrdosti, rouhání se proti Bohu.

Nejdříve milujeme hřích a nacházíme v něm potěšení a pak hledáme příležitost k hřešení. Ale pak poznáme, že jsme se prohřešili proti Bohu a snažíme se hřích ze všech sil zakrýt, nebo se budeme snažit sebe ospravedlnit, či zůstaneme vůči hříchu slepí.

Nejdříve se pokoušíme hřích ukrýt. Adam a Eva v ráji to provedli. „*Tedy otevřeny jsou oči obou dvou, a poznali, že jsou nazí; i navázali lístí fíkového a nadělali sobě věníků. A v tom uslyšeli hlas Hospodina Boha chodícího po ráji k větru dennímu; i skryl se Adam a žena jeho před tvář Hospodina Boha, u prostřed stromův rajského.*“ 1M 3,7.8 Král

David se marně snažil ukrýt hřích, když zhřešil proti Uriášovi. Smilnil s jeho ženou. Když ona otěhotněla, David se pokoušel nejdříve o to, aby Uriáš byl považován za otce. (2S 11,5-13) Když tento plán nevyšel, rozhodl se nechat Uriáše zabít. To vše jen zvětšovalo jeho vinu. Svůj hřích zapíral dále. (2S 11,27) Později byl s hříchem přímo konfrontován, vše přiznal a činil pokání. (Ž32,3.4)

Pak se pokoušíme ospravedlnit. Tím, že jsem zhřešil je vždy vinen někdo jiný. Adam obvinil Evu a také dal vinu Bohu. I řekl Adam: Žena, kterouž jsi mi dal, aby byla se mnou, ona mi dala z stromu toho, a jedl jsem. „*I řekl Adam: Žena, kterouž jsi mi dal, aby byla se mnou, ona mi dala z stromu toho, a jedl jsem.*“ 1M 3,12 Já i ty se vždycky pokoušíme ospravedlnit svoje chyby. Argumentujeme, že jsme měli k jednání oprávněný důvod. Například si namlouváme, že zlo se musí zlým oplatit. Př 24,29; 1Te 5,15; 1P 3,9. Nebo také hřích nazýváme nemocí, stali jsme se její obětí a dovedeme se přit o to, že to co jsme udělali, není špatné. Lidský rozum je neomezený ve vynalézavosti, když jde o ospravedlnění zlého.

Jsmo slepí vůči vlastním hříchům „*Kterakž pak vidíš mrvu v oku bratra svého, a v oku svém břevna necítíš?*“ Ježíš nás varuje před pošetilostí. Vůči vlastním hříchům se stáváme méně vnímaví, necitliví tak, jako skunk vůči vlastnímu zápachu, který považuje za normální. Zde nejde jen o viditelné činy, ale i o hříšný postoj, (stanovisko) hříšné smýšlení a hříšné touhy. Ježíš také řekl, že zlost je stejné provinění jako zabíjení či nevěra. Mt 5,21-28.

Hřích podvádí hříšníka natolik, že jeho velikost nebere vážně. „*Ale napomínejte se vespolek po všechny dny, dokavadž se dnes jmenuje, aby někdo nebyl zatvrzen oklamáním hříchu.*“ Žd 3,13 Naši přirozenosti je, že se snažíme ohavnost hříchu tak zmenšovat, jako by to ve skutečnosti nic nebylo. Uklidňujeme se tím, že Bůh je milostivý a milující a obětoval za nás svého Syna, nebo ne? On určitě rozumí tomu, proč hřešíme a proto s námi nejedná tak přísně. Jestliže tak argumentujeme, pak jsme podvedeni Istí hříchu.

Jak může být hříšníkovi odpuštěno a jak může získat Kristovou spravedlnost? Ježíš řekl farizeovi, který se jmenoval Nikodém následující slova: „Musíte se znovuzrodit.“ (J 3,7) Nikodém to považoval za nespílitelný požadavek a oprávněně se zeptal: „Kterak se může člověk narodit, když je starý?“ (J 3,4) Ježíš mu ale moudře odpovídá: „Odpověď Ježíš: Amen, amen pravím tobě: Nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha svatého, nemůž vjíti do království Božího. Což se narodilo z těla, tělo jest, a což se narodilo z Ducha, duch jest. Nedivíš se, že jsem řekl tobě: Musíte se znovu zroditi.“ (J 3,5-7) Zde mluví o duchovním znovuzrození. Samozřejmě, že Nikodém nerozuměl všemu, co Ježíš říkal. Ježíš konfrontoval Nikodéma s jeho hříšností a ukázal mu, že je nutné činit pokání. Podívejme se blíže co to znamená. „A protož každého z vás podlé cest jeho souditi budu, ó dome Izraelský, dí Panovník Hospodin. Navraťtež se a odvráťte ode všech přestoupení svých, aby vám nebyla k úrazu nepravost. Odvrzte od sebe všecka přestoupení vaše, jichž jste se dopouštěli, a učíte sobě srdce nové a ducha nového. I pročez mřete, ó dome Izraelský? Však nemám líbosti v smrti toho, jenž umírá, dí Panovník Hospodin. Obráťte se tedy, a živi budte.“ Ez 18,30-32

„Kdo přikrývá přestoupení svá, nepovede se jemu šťastně; ale kdož je vyznává a opouští, milosrdenství dojde.“ Př 28,13.

S pokáním jde ruku v ruce víra. Zatím co u pokání je kladen důraz na odvrácení se od hříchu, u víry se klade důraz na přimknutí se k Ježíši. (Sk 16,31) Krista musíme uznat za svého Pána a ne jen za svého Spasitele. Nemůžeme obdržet Jeho milost, aniž bychom akceptovali Jeho panství nad námi. Nemůžeme se chopit Krista a zároveň být dále závislí na hříchu. Kristus přišel, aby vysvobodil svůj lid od hříchu, (Mt 1,21) a ne, aby nabízel nebe těm, kteří si libují v hříchu. Uzdravení, které On nabízí, je nádherné osvobození od moci hříchu.

Slibuje těm, kteří k Němu přijdou, že je přijme. „Všecko, což mi dává Otec, ke mně přijde, a toho, kdož ke mně přijde, nevyvrhu ven.“ J 6,37 A co ještě více: On sám zve k sobě: „Pojďtež ke mně všickni,

kteříž pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám. Vezměte jho mé na se, a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete odpočinutí dušem vašim. Jho mé zajisté jestiť rozkošné, a břímě mé lehké.“ Mt 11,28-30 Poznání hříchu je první nutný krok na jediné cestě ke Kristu a ke spasení, které připravil pro každého člověka.

dome Izraelský, dí Panovník Hospodin. Navraťtež se a odvráťte ode všech přestoupení svých, aby vám nebyla k úrazu nepravost. Odvrzte od sebe všecka přestoupení vaše, jichž jste se dopouštěli, a učíte sobě srdce nové a ducha nového. I pročez mřete, ó dome Izraelský? Však nemám líbosti v smrti toho, jenž umírá, dí Panovník Hospodin. Obráťte se tedy, a živi budte.“ Ez 18,30-32

„Kdo přikrývá přestoupení svá, nepovede se jemu šťastně; ale kdož je vyznává a opouští, milosrdenství dojde.“ Př 28,13.

S pokáním jde ruku v ruce víra. Zatím co u pokání je kladen důraz na odvrácení se od hříchu, u víry se klade důraz na přimknutí se k Ježíši. (Sk 16,31) Krista musíme uznat za svého Pána a ne jen za svého Spasitele. Nemůžeme obdržet Jeho milost, aniž bychom akceptovali Jeho panství nad námi. si libují v hříchu. Uzdravení, které On nabízí, je nádherné osvobození od moci hříchu.

Nemůžeme se chopit Krista a zároveň být dále závislí na hříchu. Kristus přišel, aby vysvobodil svůj lid od hříchu, (Mt 1,21) a ne, aby nabízel nebe těm, kteří si libují v hříchu. Uzdravení, které On nabízí, je nádherné osvobození od moci hříchu.

Slibuje těm, kteří k Němu přijdou, že je přijme. „Všecko, což mi dává Otec, ke mně přijde, a toho, kdož ke mně přijde, nevyvrhu ven.“ J 6,37 A co ještě více: On sám zve k sobě: „Pojďtež ke mně všickni, kteříž pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám. Vezměte jho mé na se, a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete odpočinutí dušem vašim. Jho mé zajisté jestiť rozkošné, a břímě mé lehké.“ Mt 11,28-30 Poznání hříchu je první nutný krok na jediné cestě ke Kristu a ke spasení, které připravil pro každého člověka.

P okušení vás nezachvátilo, než lidské. Ale věrnýť jest Bůh, kterýž nedopustí vás pokušeti nad vaši možnost, ale způsobí s pokušením také i vysvobození, abyste mohli snéstí.

1K 10,13

T i, kdo svou důvěru vkládají v Krista, se nemusejí dát zotročit žádným zděděným ani vypěstovaným zlovykem či sklonem. Nemusejí zůstat v otroctví své hříšné přirozenosti, nýbrž mohou ovládat každou svou choutku nebo vášeň. Bůh nás neoponechává, abychom se zlem bojovali ve své omezené síle. Ať jsou naše zděděné nebo získané sklony ke zlu jakékoli, můžeme nad nimi zvítězit silou, kterou nám Bůh ochotně daruje.

MH 174-176

A ni nejsilnější pokušení nemůže ospravedlnit hřích. Ať je naše duše vystavena sebevětšímu tlaku, hřích padá vždy na náš vrub. Není v moci země nebo pekla, aby nás donutily konat zlo. Satan vyhledává naše slabé stránky a útočí na naše slabá místa, nemusíme mu však podlehnout. Ať je útok sebeprudší a naprosto neočekávaný, Bůh stojí při nás a v Jeho síle můžeme zvítězit.

PP 421

A ušima svýma slýchati slovo tobě po zadu řkoucích: Toť jest ta cesta, chodte po ní, buď že byste se na pravo neb na levo uchýlili.

Iz 30,12

STARÝ NÁMOŘNÍK

Jeden starý námořník vyprávěl tento příběh. Šlo o chlapce, který musel hodně vytrpět, aby nepodlehł pokušení.

Jednou mu na lodi, kde musel pracovat, nabízeli námořníci alkohol. Ale on řekl: „nechci, děkuji, já alkohol nepiji.“ Všichni se mu smáli, ale nikdo ho nemohl k pití donutit. Kapitán lodi chlapci řekl: „Když se chceš stát námořníkem, musíš se naučit pít kořalku!“ Pak nařídil jednomu z námořníků, aby vzal provaz a pořádně kluka zřezal. Však on se naučil poslouchat rozkazy. Námořník vzal lano a chlapce krutě zbil. „Tak, a teď vypij tuhle skleničku“, nařídil chlapci kapitán. „Pane, prosím, raději ne.“ „Ne?“ Zeptal se kapitán znovu. „Tak koukej vyšplhat nahoru na stěžň a zůstaneš tam celou noc.“ Chudák chlapec se třásl při pomýšlení strávit celou noc v té

výšce a zimě na stěžni, ale musel kapitána poslechnout. Ráno, když přišel kapitán na palubu, volal nahoru na chlapce: „Haló, ty tam nahoře...“ Žádnou odpověď nedostal. „Pojď dolů“, volal kapitán znovu. Opět žádná odpověď. Poslal jednoho z námořníků, aby zjistil co se tam nahoře děje. Ten našel ubohého chlapce skoro zmrzlého. Aby v noci nespádl, tak se připoutal řemenem pevně ke stěžni. Námořník snesl chlapce dolů a pečovali o něj tak dlouho, dokud se neprobral.

Když chlapec mohl sedět, nalil kapitán skleničku kořalky, podal ji chlapci a

prosím vás, raději ne“, odmítl chlapec, „já vám také řeknu proč. Prosím, nezlobte se na mne. Naše rodina byla velice šťastná do té doby, než otec začal pít alkohol. Brzy neměl žádné peníze, aby nám obstaral jídlo. Nakonec jsme museli prodat náš domek a všechno, co jsme měli. To zlomilo náš mamince srdce. Na smrtelné posteli, zmožená žalem, mě prosila: Jamie, ty víš, co s otcem udělal alkohol, slib mi prosím, že se nikdy nedotkneš ani kapky alkoholu“. Pane, „pokračoval chlapec, „chtěl byste, abych tento slib zrušil? To nemohu udělat!“ Tato slova zasáhla kapitána do srdce. Slzy mu vstoupily do očí, sklonil se k chlapci, vzal jej do náruče a řekl: „Ne, můj malý statečný hrdino, dodrž svůj slib! A kdyby tě ještě někdo nutil pít alkohol, přijď ke mně, já budu tvým ochráncem.“

HELP FOR LIFE

Jana a Pavel Voltrovi

V lednu 2007 jsme zaslechli Boží hlas, který nás volal k práci pro Bangladéš - jednu z nejchudších zemí na světě, ležící v jihovýchodní Asii, každoročně zmítanou ničivými povodněmi, cyklóny, hladem a strašlivými nemocemi. Spojili jsme se s br. Milanem Moskalou, který v Bangladéši již 10 let žije, a navázali jsme s ním spolupráci.

Aby pomoc chudým lidem a dětem mohla být oficiální, bylo nutné založit občanské sdružení se statutem humanitární organizace, které jsme výstižně nazvali Help for life - pomoc pro život. Do pomoci a práce pro potřebné se zapojila téměř celá naše rodina a také mnoho upřímných bratří a sester, za jejichž podporu jsme jim velmi vděční. Kromě nich jsou ochotní pomáhat druhým v nouzi i mnozí jiní lidé, kteří mají touhu být užiteční a kteří se dokáží se ztrápenými a různě sužovanými rozdělit o svůj čas, o své prostředky, o své srdce. Vyprávění o těžkých životních podmínkách v Bangladéši, nemocích, bolestech, podvýživě, negratnosti, hladu a strádání nenechávají tyto lidi chladné. Díky takovýmto upřímným duším, a díky Bohu, jsme v několika málo měsících mohli uskutečnit tři monitorovací cesty do Bangladéše a přinést tam pomoc v podobě teplých přikrývek, výživných

banánů, léků, vitamínů, mohli jsme podpořit zaměstnanost darováním několika rikš a šicích strojů, mohli jsme nechat vykopat studny s pitnou vodou a zorganizovat lékařskou misi v únoru 2008. O všech našich aktivitách, o naší práci, plánech a projektech se můžete dozvědět na našich webových stránkách: www.helpforlife.cz.

Děkujeme Pánu Bohu z celého srdce za to, že nás povolal k práci, která je nanejvýš užitečná a potřebná, k práci, která nás naplňuje, která nám dává prožít krásné zkušenosti s naším Pánem a která přináší výsledky. Není na světě nic krásnějšího, než se dívat do usměvavé tváře malého dítěte, které přežilo jen díky troše korun, darovaných z lásky lidmi, žijícími na tom "šťastnějším" místě naší planety.

Inzerát

Kniha

On zná moji cestu

je autobiografie br. Jána Kováčíka, kterou je možno objednat na adrese: Ján Kováčik, 739 02 Janovice 300 tel. 558 681 363.

KONFLIKT NA BLÍZKÉM VÝCHODĚ

Satanovy největší svody

Pro lepší představu a pochopení budoucích událostí je nutné se vrátit k textům z čísla 3. a 4.

^{GC 624} Brzy se na nebi objeví nadpřirozené úkazy jako znamení moci démonů, kteří konají zázraky. Ďábelští duchové budou navštěvovat vládce země i celý svět, zahrnou je klamy a budou na ně naléhat, aby se přidali k satanovi v jeho posledním boji proti Boží vládě. Tito satanovi pomocníci oklamou vládce i jejich poddané. Objeví se osoby, které se budou vydávat za Krista a budou vyžadovat tituly a pocty, které patří Vykupiteli světa. Budou konat zázraky uzdravování a budou tvrdit, že mají zjevení z nebe, která budou odporovat výrokům Písma.

Vrcholným činem velkého podvodného dramatu bude satanovo napodobení Ježíše Krista. Církev již dlouho tvrdí, že očekává příchod Spasitele jako splnění svých nadějí. Boží nepřítel zdánlivě napodobí Kristův příchod. V různých částech světa se satan lidem ukáže jako vznešená bytost oslňující krásy, podobající se Božímu Synu, jak ho popisuje Jan ve Zjevení (Zj 1,13-15). Slávu, která ho bude obklopot, nepřekoná nic, co dosud spatřilo lidské oko. Zazní vítězoslavné volání: „Kristus přichází! Kristus přichází!“ Lidé budou padat před ním v úctě na zem, on pozvedne ruce a bude jim žehnat jako Kristus žehnal svým učedníkům, když žil na zemi. Jeho hlas bude měkký a podmanivý a přitom melodický. Laskavým hlasem zopakuje některé z pravd, které kdysi vyslovil Spasitel, bude uzdravovat lidské nemoci a pak bude lidem tvrdit, že změnil sobotu na neděli, a bude všem přikazovat, aby světili den, kterému on požehnal. Bude prohlašovat, že lidé, kteří stále zachovávají sedmý den, se rouhají jeho jménu tím, že neposlouchají jeho anděly, které k nim poslal se světlem a pravdou. To bude klam, kterému takřka nebude možné odolat. ^{GC 625} Jako Samaritáni, kteří byli podvedeni Šimonem Kouzelníkem, budou lidé, od nejvyššího do

nejprostšího, brát vážně tyto klamy a budou říkat: „*Tentoť jest Boží moc veliká.*“ (Sk 8,10)

Boží lid však nebude sveden. Učení tohoto falešného Krista nebude souhlasit s Písmem. Bude žehnat ctitelům šelmy a jejího obrazu, tedy lidem, o nichž Bible říká, že na ně bude vylit Boží hněv.

Navíc, Bůh satanu nedovolí, aby přesně napodobil způsob Kristova příchodu. Spasitel upozornil své následovníky, že budou v této oblasti vystaveni podvodům, proto jednoznačně popsal způsob svého druhého příchodu: „*Nebo povstanou falešní Kristové a falešní proroci, a činiti budou divy veliké a zázraky, tak aby v blud uvedli, (by možné bylo,) také i vyvolené. ... Protož řeknou-liť vám: Aj, na poušti jest, nevycházejte. Aj, v skrýších, nevěřte. Neb jakož blesk vychází od východu slunce, a ukazuje se až na západ, takť bude i příchod Syna člověka.*“ (Mt 24,24-27.31; 25,31; Zj 1,7; 1 Te 4,16.17) Skutečný příchod Pána Ježíše nebude možné napodobit. Budou o něm vědět všichni lidé, celý svět ho uvidí.

Pouze lidé, kteří opravdově studují Písmo a zamilovali si pravdu, budou chráněni před velkým klamem, který ohrozí celý svět. Pomocí Biblického svědectví odhalí zamaskovaného podvodníka. Každý člověk bude vyzkoušen. Pravý křesťan se projeví tím, jak bude odolávat pokušením. Je dnes Boží lid tak pevně zakotven v Božím slovu, že odmítne spoléhat na lidské smysly? Bude v kritické chvíli spoléhat výhradně na Bibli? Satan se bude snažit všemi prostředky zabránit tomu, aby se na tento den připravili a aby v něm pak obstáli. Zařídí věci tak, aby jim k tomu uzavřel cestu, omámí je pozemským bohatstvím, naloží jim těžká břemena, aby jejich srdce byla přetížena starostmi o tento život a aby je pak den zkoušky zaskočil jako zloděj.

*Text je převzat z knihy Velký spor věků, kap. 39.
(Ke koupi v redakci časopisu za 30,- Kč)
Jaroslav Jurica*

foto: Stanislav Solanský

(c) Stanislav Solanský